

titból hitbe

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:17)

2014. augusztus
6. szám

Havonta megjelenő
bibliai folyóirat

Miért nem vétkezett Jézus?

A vizsgálati ítélet

Bevington naplója VI.

Mozgás és lélek I.

Amikor diagnózis sincs

Jézus győzelmének titka

Kozmikus per

Missziómunka Jézus vezetésével

Egészséges mozgás

A nagy Orvos gyógyított meg

Királyi papság I.

Egy új identitás

Ha figyelmesen olvassuk az Újszövetséget, különösen az apostoli leveleket, sok megdöbbentő kifejezéssel találkozunk. A legnagyobb kihívást hitünk számára azonban nem is annyira az Istennel kapcsolatos kijelentések okozzák, mint inkább azok, amelyek rólunk szólnak. Isten jóságát vagy hatalmát sokkal könnyebben nyugtázzuk, mint azokat az ígéreteket, amelyek közvetlenül ránk vonatkoznak. Íme egy ilyen ígéret:

„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, Isten tulajdon népe vagytok, hogy hirdessétek a hatalmas tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket,” (1Péter 2:9)

Kinek szól az ígéret?

Bár ezen ígérek először a zsidó népre vonatkozóan hangzottak el (2Mózes 19:5-6), Péter apostol mindent a keresztényekre alkalmazza. Azt mondja, hogy Isten tett valamit értünk, aminek a célja, *hogy hirdessük az Ő hatalmas tetteit!* Más szóval, ha ezek az ígérek nem teljesednek életünkben, nem tudjuk Isten hatalmas tetteit hirdetni – nem lesz miről bizonyosságot tennünk, hiszen Isten áldásai és átformáló kegyelme nem lesz élő valóság számunkra.

Sok keresztény hajlamos ezeket a kijelentéseket az egyházra mint testületre értelmezni. „Persze” – gondolják – „Isten választott népéhez tartozunk!” De vegyük észre, hogy ez az ige nem azt mondja, hogy valahova **tartozunk**, hanem hogy valamik **vagyunk**. Mi a különbség?

Ha egy olyan csoporthoz *tartozom*, ami választott nemzetség, királyi papság, akkor ez azt jelenti, hogy az egyház vagy felekezet a kiválasztott, ott vannak felszentelt papok vagy prédikátorok – az uralkodó osztály –, és Isten ezt a csoportot tartja szentnek és tekinti sajátjának. Ha ez így van, akkor számomra a csoporthoz való tartozás a legfőbb kérdés, mert Isten áldásai a csoporton keresztül jutnak el hozzám is.

Ha azonban minden egyes keresztényre egyénileg vonatkoznak ezek az ígérek, az azt jelenti, hogy Isten személyesen engem választott ki, én *vagyok* király, pap, szent és Isten tulajdona. Ezeket a kiváltságokat Isten közvetlenül Krisztus által adja nekünk, nem közvetve, egy csoporthoz való tartozás által. Ebben az esetben a Krisztussal való személyes kapcsolat és az ígéretekben való személyes hit az út az áldásokhoz.

Valóban elhisszük?

Az Újszövetség világos tanítása, hogy nem egy csoport, hanem egyedül **Jézus Krisztus Isten minden ígéretének és áldásának csatornája, mindazok számára, akik hisznek** (János 1:12 vö. 2Korinthus 1:20). Ha tehát hiszek Jézusban, az ígéret személyesen nekem szól. Én vagyok kiválasztott, pap, király, szent, Isten tulajdona?! Sokan ezen a ponton súlyos hitbéli akadályba ütköznek, és ezt mondják: „De **nem érzem** magam annak!”

Mindenekelőtt tisztázzuk, hogy a hit nem egy érzelmi dolog, hanem láthatatlan szellemi valóságok tényként való elfogadása (Zsidók 11:1)! Az Isten Igéjében való hitet nem alapozhatjuk érzelmeinkre, mert azok megbízhatatlanok. A hit valójában az akarat tevékenysége. Dönthetünk úgy, hogy Isten Igéjében hiszünk, akkor is, ha az pillanatnyilag ellentmond természetes érzékszerveinknek, élettapasztalatunknak, érzelmeinknek. Hihetünk olyankor is, amikor az Isten ígéreteinek megvalósulása teljes lehetetlenségnek tűnik (vö. Róma 4:18-21)!

Új identitás

Személyes döntésünkön múlik tehát, hiszünk-e Isten ránk vonatkozó ígéreteiben. A fent idézett kijelentés talán azért is jelent olyan nagy kihívást hitünk számára, mert egész identitásunkat, önmeghatározásunkat érinti. Mivel saját életünket folyamatában éljük, nehéznek találjuk elhinni, hogy egy ponton új személyazonosságot kaptunk és mássá lettünk. Ha azonban a Krisztustól kapott új életet szeretnénk élni, jobb, ha megbarátkozunk a gondolattal, hogy nem azok vagyunk, akik voltunk:

*„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a **régiek elmúltak**, íme, **újjá lett minden**.” (2Korinthus 5:17)*

Ez az Ige napi választás elé állít. Az egyik lehetőség, hogy elhiszem, miszerint a régi életem – személyazonosságommal együtt – a múlté, és elfogadom új identitásomat Krisztusban. A másik lehetőség, hogy érzéseimre és tapasztalataimra hallgatva inkább kimagyarázom vagy figyelmen kívül hagyom Isten Igéjét, és a régi életemet folytatom tovább. Óriási jelentőségű a döntés, amit ha nem hozok meg minden reggel, életem biztos a régi mederben halad tovább!

Nem tudunk igazán Isten dicsőségére élni, csak ha megismerjük, megértjük, és hitben birtokba vesszük azokat az ígéreteket, amelyek által ténylegesen új embereké lehetünk.

Tartalomjegyzék

Királyi papság I.....	2
Miért nem vétkezett Jézus?.....	5
A vizsgálati ítélet.....	12
Bevington naplója VI.....	26
Mozgás és lélek I.....	35
Amikor diagnózis sincs.....	40

Kiválasztva

Sokan idegenkednek a kiválasztottság gondolatától, mert úgy vélik, ez valamiféle felsőbbrendűséget takar – mintha Isten önkényesen kivételezne az ún. „kiválasztottakkal”. Pedig a Biblia tanítása a kiválasztásról nagyon fontos hitünk szilárd megalapozásában. Péter apostol megmagyarázza levelében, mit ért kiválasztás alatt:

*„akik **ki vannak választva** az Atya Isten eleve elrendelése szerint a Lélek megszentelésében **engedelmességre** és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre...”* (1Péter 1:2)

A kiválasztás tehát Istentől ered, viszont ennek értelme nem a kivételezés, hanem az, hogy Isten előre eltervezte: megment minket a bűnből, és megajándékoz Lelkével – mindezt pedig azért, hogy képesek legyünk engedelmeskedni Neki! Pál apostol még világosabbá teszi, hogy a kiválasztás nem csupán néhány kivételes emberre vonatkozik:

*„Mert **kiválasztott minket öbenne** a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk öelőtte.”* (Efézus 1:4)

Isten *Krisztusban* választott ki minket még a teremtés előtt. Ez azt jelenti, hogy Isten örök tervében előre elhatározta: elküldi Fiát a földre, és győztes élete által az ember rendelkezésé-

re bocsátja mindazokat az áldásokat, amelyek a szent és bűntelen élethez szükségesek. Így mindazok, akik hittel befogadják Krisztus életét, belekerülnek a megváltás csodálatos tervébe – azaz kiválasztottakká válnak.

Ha nem vagyunk kiválasztottak, nem vagyunk benne Isten tervében, és még a sötétségben bolyongunk. Rendkívül fontos tudnunk, hogy Isten előre rendelkezett megváltásunkról, és mi Krisztus befogadásával igent mondtunk az Ő programjára. A kiválasztásunk felőli bizonyosság az alapja annak, hogy hittel kérhetjük Atyánktól mindazokat az áldásokat, amelyeket Krisztusban elkészített számunkra.

A kiválasztás Isten garanciája arra, hogy keresztény életünk nem a véletlen kérdése, hanem szerető Atyánk előre eltervezett programja számunkra – az Ő dicsősége magasztalására:

„Szeretetében előre elhatározta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akaratának tetszése szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket a Szeretettben” (Efézus 1:5-6)

Hála az Atyának, hogy Krisztusban új sorsot tervezett számunkra, örök időktől fogva, és hogy ezt a sorsot – mint szeretett fiak – már most elkezdhetjük élni, az Ő kegyelméből! ■

Sánta János

Folytatás a következő számban...

Miért nem vétkezett Jézus?

Jézus győzelmének titka

Miért nem vétkezett Jézus soha, mikor azt látjuk, hogy az összes többi ember vétkezik? Vajon pusztán csak vakszerencse vagy véletlen egybeesés lett volna, hogy az összes valaha élt és élő milliárdok közül, csakis egyetlen ember ne kövessen el egyetlen bűnös cselekedetet sem – még csecsemőként sem?

Tapasztalatunk azt igazolja, hogy a csecsemők könnyen dühbe jönnek, és már azelőtt megjelennek bennük az önző magatartás csírái, mielőtt értelmük nyiladozni kezdene. Vajon Jézus viselkedése is mutatott ilyen jegeket?

Ha Ő is ugyanolyan bűnös viselkedési formákat produkált volna csecsemőként (mint pl. önző magatartás, hiszti, dühroham stb.), akkor ezzel bizonyította volna, hogy Neki is ugyanolyan szennyezett lelki természete van, mint nekünk, és az ő gondolkodásmódja is megújulásra szorul. Vagyis Neki is újjá kellett volna születnie.

Igaz ugyan, hogy egy csecsemő nem képes tudatosan vétkezni, és ezért nem is lehet bűnnel vádolni. Azonban a csecsemők is képesek arra, hogy helytelen viselkedésükkel kiutassák: a gonoszságra való hajlam velük született és a születés pil-

lanatától fogva romlott természettel indulnak.

Mivel azonban Jézus soha nem vétkezett, bizonyos, hogy volt benne valami, amivel senki más nem rendelkezett. Semmi nem történhet véletlenül, mindennek oka van. De mitől volt más Krisztus?

Testi és lelki természet

Először is tisztázzunk egy alapvető igazságot: A világon minden embernek van egy testi, anyagi ter-

mészete, melyet genetikai öröksége és fizikai jellemzői határoznak meg. Azonban mindnyájunknak van ezen kívül egy másik, lelki természete is, amely viszont a lélek állapotától függ.

Az emberi test romlott, bukott természettel bír. Genetikailag öröklődő gyengeségei és hajlamai vannak. Ugyanakkor az ember lelki természete is romlott. Elméje, lelke teljes mértékben önző, és természetszerűleg fa-

A bűn nem genetikai eredetű, hanem a gondolkodásmódból fakad, a lélek, az elme állapotának függvénye.

kad belőle az énközpontú magatartás. A bűn nem genetikai eredetű, hanem a gondolkodásmódból fakad, a lélek, az elme állapotának függvénye.

Az önzés forrása

Az egyetlen, önzetlen természetű személy az egész világegyetemben: Isten. Amikor a Fiú megszületett, Isten ugyanezt az önzetlen természetet adta tovább Neki, aki Atyja tulajdon életét és természetét örökölte.

„az élet megjelent, láttuk, tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk”
(1János 1:2)

Az ember elméje, lelke teljes mértékben önző, és természetszerűleg fakad belőle az énközpontú magatartás.

Így tehát összesen két lény van az egész világegyetemben, akikről elmondható, hogy természet szerint önzetlenek:

Isten és az ő Fia. Minden teremtetten csak úgy lehet önzetlen, ha a Lélek által egyesül Istennel. Ezen egység nélkül minden teremtmény természetszerűleg önző és énközpontú.

Az önzés azonban nem a test függvénye. Az önzés nem ott kezdődik, hogyan viselkedik valaki, vagy hogyan viszonyul a törvényhez. Az önzés olyan jellemző, amely belülről, az emberi elméből fakad, és amely

minden embernek természetszerűleg sajátja, amíg Isten Lelkétől különváltan él. Még ha valaki képes lenne is megtanulni a törvény iránti engedelmességet, akkor sem válna önzetlenné.

A nevelés senkit sem tehet önzetlenné, sőt, a Biblia-tanulmányozás és a törvényről való gondolkodás sem. Egyedül az Istennel való egyesülés képes bárkit is önzetlenné tenni. Ha tehát Jézusnak nem lett volna természetéből fakadóan jó természete, akkor mindenfajta nevelés hiábavalónak bizonyult volna, hogy önzetlenségre, jóságra bírja.

Ezen a ponton egyesek talán azt mondják, Ő csak azért volt jó, mert Atyja Lelke töltötte be Őt; Ő maga azonban természete szerint ugyanolyan önző és romlott volt, mint mindenki más ember. Nos, ez egy teljesen téves elgondolás! Ha valóban így lenne, akkor honnan jött az önzés és a romlottság? Jézus Ádám testét örökölte ugyan, de Ádám gondolkodását nem.

Krisztus istensége

Amikor Földünkre jött, Jézus megüresítette önmagát isteni erejétől és dicsőségétől. Mi maradt meg akkor Isten Fiából? Mitől volt még mindig Isten Fia?

Vannak egyesek, akik odáig merészkednek, hogy kijelentik: Jézus letette hatalmát, dicsőségét, gondolkodását, letette természetét és jellemét – de akkor mi az, ami a mennyből

jött? Mi maradt Isten Fiából? Ezen elmélet szerint Ő mindent letett! Ami megmaradt, csupán egy név volt, de ez is csak egy hamis név lehetett, hiszen **semmi** sem maradt meg abból, amit ez a név eredetileg magában foglalt.

Nos, ha ez igaz lenne, akkor ebből egyenesen következik az a gondolat, hogy Jézus valójában nem Isten Fia; és Isten tulajdonképpen ugyanezzel az erővel bármelyik emberi csecsemőt kiválaszthatta volna, hogy megtegye vele azt, amit Krisztussal megtett.

Azok, akik ebben az elméletben hisznek, tulajdonképpen semmissé tették azt az igazságot, miszerint Jézus Isten Fia. Sose feledjük: az istenség nem csupán **hatalom**; hanem magában foglalja az isteni **természetet** is.

Az isteni **hatalom** azzal a mindenható képességgel van összefüggésben, melyből fakadóan Isten bármit véghez vihet: csodákat művelhet, világokat teremthet, és leronthatja Sátán minden fondorkodását. Jézus minden ilyen képességet maga mögött hagyott, amikor emberré lett. (Filippi 2:5-8)

Az isteni **természet** ezzel szemben olyan létminőség, amelyet egyedül Isten és az Ő Fia birtokol. Esetükben eleve adott tulajdonságról van szó, de mindazok is részesülhetnek belőle, akik befogadják Krisztus életét. Ez a minőség Isten természetének olyan vonatkozása, amely viszonyu-

lását tekintve teljes mértékben megkülönbözteti Őt minden teremtménytől. Amikor Jézus eljött a földre, ezt az isteni természetet nem tette le.

„Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (János 1:14)

Isten jó, Ő az abszolút jóság. Ez azt jelenti, hogy minden érzése, gondolata teljes mértékben a

szereteten és az önzetlenségen alapul.

Mindnyájan tisztában vagyunk ezzel az igaz-

sággal. Istennek ez a tulajdonsága nem az erején, és nem is a tudásán nyugszik. Ez Isten természetének lényege. A Biblia ugyanis azt mondja nekünk, hogy „*Isten szeretet*”. Azonosítja Istent a szeretettel. Ez az a lényegi minőség, a legalapvetőbb tulajdonság, ami legélesebben megkülönbözteti az istenséget a teremtménytől.

Az istenség legfőbb vonása – sokak vélekedésével ellentétben – nem a **hatalom**. Ha ez így volna, akkor Sátán biztosan közelebb áll az isteni létformához, mint az ember, mivel ő sokkal hatalmasabb. Az istenség legfőbb jellemzője az, hogy Isten töké-

Isten minden érzése, gondolata teljes mértékben a szereteten és az önzetlenségen alapul.

letesen jó. Ő maga a hamisítatlan, kristálytisza szeretet.

Jézusra, mint Isten Fiára a Földön is jellemző volt ez a (lelki) isteni természet, amely tökéletesen egyesült Ádám bukott (testi) természetével. Isten Fiaként az isteni természet jog szerint és születése nyomán is az Övé volt. Ő Isten Fia volt! Természetéből fakadóan minden érzése, minden szívdobbanása a jóság, a szeretet és az igazságosság gyakorlására készítette.

Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy Isten **ereje** is mindenkor rendelkezésére állt, hiszen e hatalom híján nem lett volna képes a jóra való készítetéseket a gyakorlatba is átültetni. Bár Ő önmagában is jó volt, mégis részesülnie kellett a Szent Lélek kereszt-ségében, mert szüksége volt Atyja erejére, hogy véghezvigye szíve gondolatait.

Egy bizonyos értelemben Krisztusnak le kellett ereszkednie a mi szintünkre. Felvette testi természetünket – amelyet megerőtlenített 4000 év romlása és leépülése –, minden kívánságával együtt. Ebben a tekintetben valóban teljesen a mi szintünkre alázta magát. De vajon hogyan tudott volna segíteni nekünk, ha nemcsak testileg, de lelkileg is pontosan ugyanabba a helyzetbe kerül mint mi? Ki tudja-e húzni az egyik ember a másikat a futóhomokból, ha mind-

ketten elsüllyedtek? Nem, ez lehetetlen! Jézusnak lelkileg szilárd talajon kellett állnia, még ha testileg a mi szintünkre ereszkedett is. Birto- kolt valamit, amivel fölemelhetett minket, s ami az emberből – természeténél fogva – hiányzott, mert nincsen bennünk semmi jó. Isteni természetet kellett az emberibe oltania, ezt azonban csak úgy tudta megtenni, ha Ő maga is isteni volt. Önmagában egyesítette az istenit az emberivel, ezáltal Isten fiává emelte az embert.

Nem azért jött a Földre, hogy megtanítsa az embereket, hogyan fogadják be a Szent Lelket. Ezt bárki más is megtehetette volna. Azonban Isten Fia volt az egyetlen, aki emberré válva is isten maradt – Ő isten és ember volt egy személyben. Pontosan erre volt szükség az emberiség megmentése érdekében.

Kísérthető-e az isteni természet?

Egy isteni **erő**vel rendelkező elmét nem lehet megkísérteni, hiszen kezdettől fogva tudja a véget. Azonban az isteni elme is kísérthetővé válik abban az esetben, ha meg van fosztva hatalmától, és nem láthatja a jövőndőt, illetve nem mindentudó többé. Meg lehet kísérteni, hogy az önzés útját válassza az önfeláldozás útja helyett.

Sátán arra próbálta rávenni Jézust egész földi életében, hogy lépjen rá az önrendelkezés ösvényére.

Fontos igazság, hogy a gonoszság gyökere az önzés; míg az isteni természet a szeretet és a tökéletes önzetlenség jellemzi. Jézus – születése pillanatától – természet szerint önzetlen volt. De akkor miért kísértette Őt egyáltalán az ördög? Nem arra próbálta rávenni egész életében, hogy valami kirívóan önző dolgot cselekedjen, hanem csak arra, hogy lépjen rá az önrendelkezés ösvényére. Egyszerűbben fogalmazva: Olyasmire próbálta rávenni Jézust, ami kifejezetten az ő akarata volt, nem pedig az Atyáé – még ha jó dologról volt is szó. De végeredményben ez is csak én-középpontúsághoz vezetett volna, ami Sátán uralmának alapja.

A három pusztai megkísértés jól szemlélteti, hogyan próbálta Sátán rávenni Krisztust arra, hogy vétkezzen.

Először azzal kísértette, hogy változtassa a köveket kenyérré. Ez első látásra nem tűnik önző dolognak. De ha közelebbről megvizsgáljuk, ez azt jelentette volna, hogy Jézus a saját elhatározásából cselekszik, az Atya vezetése nélkül. Tulajdonképpen Sátán arra biztatta Őt, hogy legyen a saját Istene. Jézus erre azt felelte Sátánnak, hogy az ember nem csupán kenyérrel, hanem minden, Isten szájából származó igével él. Istennek kell irányítania az ember életének minden vonatkozását; az ember nem hozhat egyéni döntéseket.

A gonosz gyökere nem a rossz cselekedet, hanem az Istentől függetlenül meghozott döntés.

Ezután Sátán azzal kísértette meg Jézust, hogy ugorjon le a templom tetéről, tegyen csodát és ezáltal bizonyítsa, hogy Ő Isten Fia. De ez is csak Jézus döntése lett volna, nem pedig Istené. A kísértés tehát ismét arra irányult, hogy Isten vezetése nélkül cselekedjen.

Sátán végül felkínálta Jézusnak az egész világ feletti uralmat – elég, ha Jézus leborul előtte, akkor nem kell szenvednie és meghalnia. Olyan utat ajánlott Jézusnak a világ feletti uralom megszerzésére, amely eltért az Isten által rendelt ösvénytől. Jézus

azonban azonnal elhárította ezt a gondolatot.

A Biblia csupán két helyen mutatja be Jézust úgy, mint aki saját akaratával küzdött: a Getse-máne-kertben és a

Golgotán. Soha máskor nem látjuk, hogy életében bármikor is küzdött volna az Atya akarata ellen. De még ekkor is ezt mondta: „Ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te.” Vajon az önzés útját kereste volna? Nem. Csak ennyit mondott: „Ha van más módja is, hogy megmentsem őket, anélkül, hogy elszakadjak tőled, akkor kérlek, inkább legyen úgy!” Ebben semmi önzés nem volt. Ha van könnyebb út, akkor miért kellene a nehezebbet választania? Ismét azt látjuk, hogy a kísértés arra irányult,

inkább a maga útját válassza, ne pedig az Atyáét. Nem önzésről van tehát szó, hanem csupán magaválasztotta útról.

És éppen ez volt Lucifer lázadásának gyökere. Az önzés azt jelenti, hogy inkább magamra gondolok, mintsem másokra. Az önhatalmúság és önrendelkezés pedig azt jelenti, hogy a saját utamat választom Isten útja helyett. Ez akkor is lázadásnak minősül, ha jótetről van szó. A gonosz gyökere nem a rossz cselekedet, hanem az Istentől függetlenül meghozott döntés. A probléma a hittel kap-

A kísértések csak akkor kapnak erőre, ha elkezdünk azon töprengeni, mi is történne, ha belemennénk.

csolatos, pontosabban annak hiánya, ti. jobban megbízom a magam bölcsességében, mint Isteneben.

Még ha „jót” is tesztek másokért, de önhatalmúlag, bűnt követek el.

Vajon Jézus küzdött-e valaha is a parázñaság kísértésével? Vajon a teste olyan erővel vonta őt a bujaság felé, hogy hideg zuhanyra volt szüksége a lecsillapodáshoz? Vajon küzdött az ellen, hogy kétértelmű utalásokat tegyen Máriának és Mártának, vagy hogy illetlen helyeken fogdossa őket? Ó, dehogy! Távol legyen!!! Mégis vannak, akik azt gondolják, Jézust ugyanazok a kísértések környékezték meg, ugyanolyan intenzi-

tással, mint minket. A Biblia szerint azonban Jézus **gyűlölte** a hamisságot. Őt egyáltalán nem vonzotta a bűn.

„Szeretted az igazságot, és gyűlölted a gonoszságot, ezért kent fel téged Isten, a te Istened az öröm olajával társaid fölé.” (Zsidók 1:9)

Természetesen a Biblia azt is mondja, hogy Ő mindenben megkísértett, hozzánk hasonlóan. Azonban alapos átgondolás után teljesen világossá válik, hogy Ő az elvek szintjén, nem a kísértések részleteiben szenvedte el hozzánk hasonlóan a kísértéseket.

Lehetséges ugyanis, hogy két embert ugyanaz a kísértés éri, de míg az egyik képtelen ellenállni, a másiknak ez semmiféle problémát nem jelent. Tehát pusztán az, hogy Jézusnak ugyanazon kísértésekkel kellett szembenéznie, mint nekünk, egyáltalán nem jelenti azt, hogy ugyanolyan küzdelmet kellett vívnia ellenük.

Mikor válik egy kísértés igazán erőssé? Akkor, amikor még csak átfut az agyunkon, vagy amikor már a lehetőségekről kezdünk gondolkodni?

„Hanem mindenki kísértésbe esik, amikor vonja és csábítja tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfogánva bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutva halált nemz.” (Jakab 1:14-15)

Amikor egy férfi rátekinthet egy szép nőre, akkor vajon azonnal erős kész-

tetést érez arra, hogy ágyba bújjon vele, vagy csak akkor, amikor már azt kezdi latolgatni magában, mi lenne, ha összejönnének? Aki becsületesen gondolkodik, tudja a választ. A kísértések csak akkor kapnak erőre, ha elkezdünk azon töprengeni, mi is történne, ha belemennénk. Amíg valaki határozottan ellenáll, addig az a dolog gyakorlatilag nem jelent számára kísértést.

Gondoljunk csak arra, mit mondott József Potifár feleségének, és hasonlítsuk össze azzal, amikor Dávid Bet-sabéval vétkezett! A kísértés sikeresen beférkőzött Dávid gondolataiba, miközben ő a tetőn sétált, és szemeit felebarátjának gyönyörű feleségén legeltetve azon gondolkozott, mi történhetne közöttük. Nem így József esetében! Ő egy pillanatra sem játszott el azzal a gondolattal, milyen lenne lefeküdni ura feleségével.

Vajon Jézus eljátszott valaha is a vétkezés gondolatával? Adott-e valaha is teret annak a lehetőségnek, hogy helytelenül cselekedjen? Nem,

nem, soha!!! Egészen nyilvánvaló tehát, hogy azon kísértésekben, amelyek minket gyakorta körülvesznek, Jézus soha nem élt át olyan küzdelmeket, mint mi.

Igaz ugyan, hogy Jézusnak le kellett győznie a bűnt. Hiszen ezt a győzelmet nekünk kellett adnia. De ez nem jelenti azt, hogy ugyanúgy kellett küzdenie a bűn ellen,

mint nekünk. Miért nem? Mert Ő nem azért jött, hogy a bűn elleni küzdelemre

tanítson, hanem hogy győzelmet adjon. Neki „egyszerűen csak” győznie kellett a bűn felett, ez minden! Nem az számít tehát, hogyan szerezte meg ezt a győzelmet, hanem az, hogy Ő most saját, bűn felett győzemes életét kínálja nekünk! ■

Jézus nem azért jött, hogy a bűn elleni küzdelemre tanítson, hanem hogy győzelmet adjon.

David Clayton

Áttekintő kérdések a tanulmányhoz

1. Milyen két fajta természettel rendelkezünk?
2. Jézus természete miben egyezett és miben különbözött a miénktől?
3. Mit tett le és mit tartott meg Jézus földre születésekor?
4. Miben szenvedett Jézus kísértést és hogyan győzött?

A vizsgálati ítélet

Kozmikus per

Jelenések könyvének első három fejezetében Jézus hét gyülekezetet szólít meg, s az elmúlt kétezer év keresztényeihez intéz időszerű üzenetet, egészen a történelem végéig. A könyv hátralévő része azonban kimondottan az utolsó nemzedékhez szól, és Isten titkának végső megvalósításához ad útbaigazítást. Ha szeretnénk siettetni az Úr Jézus eljövételét, meg kell értenünk akaratát és együtt kell működnünk Vele.

Ebben a tanulmányban Jelenések könyve 4-5. fejezetét vizsgáljuk meg, összevetve Dániel könyve 7. fejezetével. Ezen isteni kinyilatkoztatások által a mennyei ítélet ünnepélyes jeleneteibe kapunk betekintést, és megláthatjuk, melyek azok a fő kérdések, amelyek a világegyetem összes értelmes teremtményét foglalkoztatják.

Nyitott ajtó

*„És ezek után láttam, íme, egy **nyitott ajtó** volt a mennyben, és az előbbi hang, amelyet mint egy velem beszélő trombitának szavát hallottam, ezt mondta: Jöjj fel ide, és megmutatom neked, amiknek meg kell történniük.” (Jelenések 4:1)*

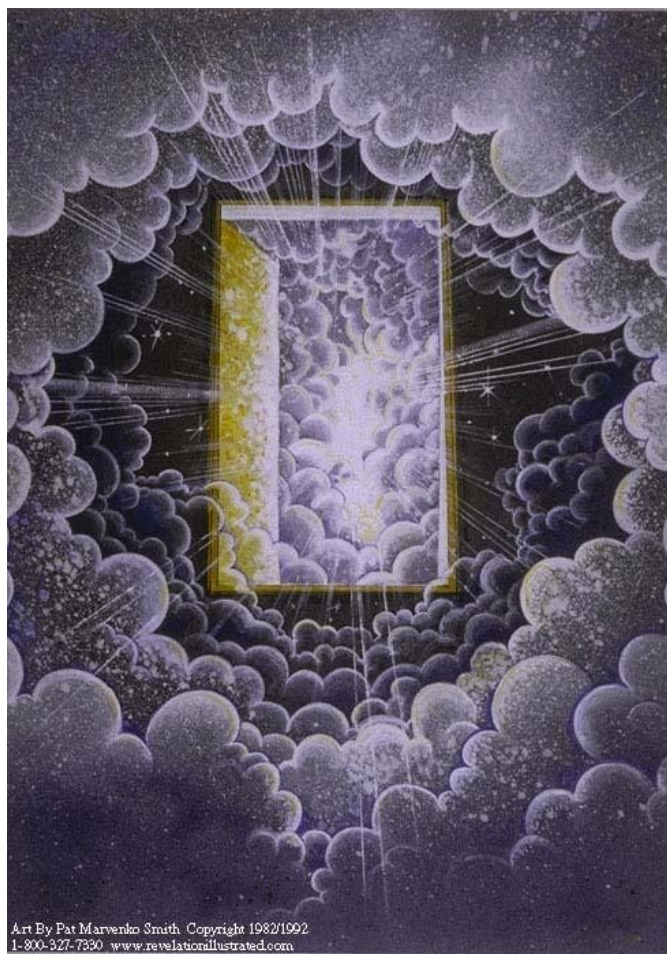
A hét levél látomása után az Úr arra szólította fel Jánost, hogy lépjen be egy megnyílt ajtón. Ezzel az apostol egy jövőbeli, mennyei esemény szemlélésére kapott meghívást, a keresztények azon csoportját képviselve, akiket maga Jézus hív e nyitott ajtón való belépésre. Jelenések könyvének hátralévő része elsősorban ezen csoport számára tartalmaz létfontosságú kinyilatkoztatásokat:

„A filadelfiai gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a

*Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, és amit kinyit, senki be nem zárja, és amit bezár, senki ki nem nyitja: tudom a te dolgaidat, íme, egy **nyitott ajtót adtam eléd**, amelyet senki be nem zárhat,” (Jelenések 3:7-8)*

A megnyílt ajtó a mennyei szentek szentjének ajtaja, mely a nagy engesztelési nap kezdetekor, 1844-ben nyílt meg – beteljesítve a Dániel 8-9. fejezetében található idői próféciákat [lásd az előző tanulmányt]. A filadelfiai gyülekezet azokat a keresztényeket jelképezi, akik belépnek ezen az ajtón, hogy részt vegyenek a nagy engesztelési nap büntől megtisztító munkájában. Mivel teljes összhangra jutnak Istennel, az Úr kezeskedik megtartásukról a nagy nyomorúság idején, amely az egész világra el fog jönni (Jelenések 3:10).

Bár a legtöbb keresztény számára a teljes büntelenség állapota – ebben az életben – elérhetetlennek tűnik, Isten pontosan ezt a tervet nyilatkoztatja ki Jelenések könyvében. Ez a tapasztalat annyira rendkívüli, hogy azoknak, akik együtt szeretnének működni Istennel, pontosan követniük kell az Úr által előírt programot. A további látomások ezt a programot részletezik, melynek első állomása a nyitott ajtón való belépés.

Meghívás az ítéletre

Az előző tanulmányban több érv is elhangzott már arról, hogy a nyitott ajtó miért az ítélet kezdetére vonatkozik. Dávid kulcsa – amivel Jézus megnyitja az ajtót – ítélőbírói hatalmát jelképezi, míg az ajtó megnyitása a

nagy engesztelési nap fő mozzanatára utal, amikor – a bűn eltörlésének céljából – megnyílik a szentek szentjének ajtaja. Mindemellett a legfőbb bizonyítékot mégsem ezekben a jelképekben találjuk, hanem egy nagyon szemléletes látomásban, amelyet bő fél évezreddel korábban Dániel próféta látott.

Dániel látomása a mennyei ítéletről

Dániel könyve 7. fejezetében egy olyan látomást olvashatunk, amely a világtörténelem nagy birodalmait mutatja be az ókori Babilontól kezdve egészen Jézus Krisztus második eljöveteleig. A látomásban a vérszomjas vadállatok egymás után jönnek fel a viharos tengerből, ami az egymással háborúzó népek sokaságát, ill. a közülük kiemelkedő világbirodalmakat jelképezi. A prófécia különös figyelmet fordít a negyedik világhatalom istenkáromló tevékenységére, amire egy későbbi tanulmányban részletesen is kitérünk.

E negyedik, és egyben legpusztítóbb világbirodalom uralmának idején azonban egy különös fordulat történik. Dániel látomása eddig a pontig csak a földi eseményekről szól, ekkor viszont egy mennyei jelenetbe is betekintést kapunk:

„Ahogy néztem, trónokat helyeztek el, és az öregkorú leült. Ruhája hófehér volt, és a fején a haja olyan volt, mint a tiszta gyapjú. Trónja tüzes láng volt, s annak kerekai olyanok voltak, mint az égő tűz. Tűzfolyam folyt és jött ki a színe

elől. Ezerszer ezren szolgáltak neki, és tízezerszer tízezren álltak előtte. Összeült a törvénykezés, és könyveket nyitottak ki.” (Dániel 7:9-10)

Dániel látomásából világosan élénk táruul a mennyei ítélet ünnepélyes valósága. Isten nem tűri örökké a sátáni irányítás alatt álló világhatalmak gonosz uralmát, ezek eltörlését azonban egy korrekt bírósági eljárás előzi meg. A törvényszéki tárgyaláson Isten bírói székében ül, az eljárás lefolyását pedig mennyei lények milliói kísérik figyelemmel. A bizonyítékot a könyvekben szereplő feljegyzések szolgáltatják. A bizonyítékok vizsgálata után jogerőre emelkedik az ítélet és következik a végrehajtás:

„Akkor figyelni kezdtem a nagyhangú beszédek miatt, amelyeket a szarv szólt. Láttam, ahogy megölték azt az állatot, teste elpusztult, és a tűzbe vetették, hogy elégjen. A többi állattól is elvették a hatalmat, de egy ideig még életben hagyták őket. Láttam az éjszakai

látomásban, hogy íme, az ég felhőin jött valaki, olyan, mint egy emberfia. Az öregkorúhoz ment, és eléje vitték őt. És hatalom, dicsőség és uralom adatott neki, hogy minden nép, nemzet és nyelv őt tisztelje. Hatalma örökkévaló hatalom, amely nem szűnik meg, és királysága sem pusztul el.” (Dániel 7:11-14)

Megrendítő, óriási jelentőségű látomás! Mielőtt azonban elmerülnénk a részletekben, vessük össze a Dániel által látott képsort azzal, amit János jegyzett fel Jelenések könyve 4-5. fejezetében!

Dániel és János látomása egyezik

A két látomás összehasonlításából látni fogjuk, hogy János ugyanazt a mennyei jelenetet szemlélte, mint Dániel, ugyanakkor Jelenések könyvében Isten még több részletet nyilatkoztatott ki. Első körben sorra vesszük a párhuzamokat:

1. Isten igaz Bíróként királyi trónján ül, dicsőség árad tőle

*„Azonnal elragadtattam lélekben, és íme, egy trón állt a mennyben, és **a trónon ült valaki...** A trónból pedig villámlások, hangok és mennydörgések jöttek ki...” (Jelenések 4:2,5)*

*„Ahogy néztem, trónokat helyeztek el, és **az öregkorú leült...** Tűzfolyam folyt és jött ki a színe elől...” (Dániel 7:9,10)*

2. Isten trónja körül más trónok is el vannak helyezve az ítéletben tanúskodó emberek számára

„A trón körül huszonnégy trón volt, és a **trónokon** huszonnégy, fehér ruhába öltözött vén **ült**, a fejükön aranykoronával.” (Jelenések 4:4)

„Ahogy néztem, **trónokat** helyeztek el... **összeült** a törvénykezés...” (Dániel 7:9,10)

3. Mennyei lények százmilliói kísérik figyelemmel az ítéletet

„És láttam és hallottam sok angyal hangját a trón, az élőlények és a vének körül, számuk **tízezerszer tízezer és ezerszer ezer** volt;” (Jelenések 5:11)

„...**Ezerszer ezren** szolgáltak neki, és **tízezerszer tízezren** álltak előtte...” (Dániel 7:10)

4. A könyvek megnyitása kulcsfontosságú az ítéletben

„És láttam a trónon ülő jobb kezében egy belül és hátul teleírt könyvet, lepecsételve hét pecséttel, és láttam egy erős angyalt, aki hangosan kiáltott: **Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje pecsétjeit?**” (Jelenések 5:1-2)

„...**könyveket nyitottak ki.**” (Dániel 7:10)

5. Jézust (az Emberfiát / a megölt Barányt) Isten elé vezetik, és örökkévaló hatalmat kap a világmindenség felett

„És láttam a trón és a négy élőlény között és a vének között **egy Barányt állni, mint egy megöletettet... Eljött**, és átvette a könyvet a trónon ülő jobb kezéből... És hallottam, hogy **minden teremtmény** a mennyben, a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondta: A trónon ülőnek és a Barányinak áldás, tisztesség, dicsőség és **hatalom örökkön-örökké.**” (Jelenések 5:6,7,13)

„Láttam az éjszakai látomásban, hogy íme, az ég felhőin jött valaki, olyan, mint **egy emberfia**. Az öregkorúhoz ment, és **eléje vitték őt**. És hatalom, dicsőség és uralom adatott neki, hogy **minden nép**, nemzet és nyelv őt tisztelje. **Hatalma örökkévaló hatalom**, amely nem szűnik meg, és királysága sem pusztul el.” (Dániel 7:13,14)

Az idézett párhuzamok félreérthetetlenül megmutatják, hogy mind Dániel, mind János a mennyei ítéletről kapott isteni kinyilatkoztatást. Hogy kellőképpen értékelni tudjuk ezen látomások jelentőségét, érdemes a Biblia fényében megvizsgálnunk egy alapvető kérdést:

Miért van szükség ítéletre?

A legtöbb keresztény hisz abban, hogy e földi élet után egyszer minden ember Isten ítélőszéke elé áll majd. Sokan úgy hiszik, hogy örök sorsuk is akkor dől majd el, és ezért egész életüket bizonytalanságban élik, az ítéletre pedig nem szívesen gondolnak. Dániel és Jelenések könyve azonban nagyon világos képet ad nekünk az ítéletről. Ha ezt megértjük, nem félelemmel, hanem ünnepélyes várakozással fogunk tekinteni e dicsőséges mennyei eseményre.

Királyságok ítélete

Az egyik legelterjedtebb tévhit szerint az ítélet pusztán egyéni sorsok elbírálásáról szól. Dániel könyve egészen más megvilágításba helyezi ezt az eseményt. A 7. fejezet látomásából megtudjuk, mi lesz az ítélet végkimenetele: az első négy világbirodalomtól elveszik a hatalmat, az Emberfia (Jézus Krisztus) pedig örökkévaló hatalmat és királyságot kap (Dániel 7:11-14). Minden bírósági eljárás egy előre meghatározott kérdés eldöntése érdekében indul, és a végső határozat is szigorúan ehhez a kérdéshez kötődik. A mennyei törvényszék végzése királyságok között tesz ítéletet, és arra a kérdésre ad választ, hogy melyik királyság uralmának van létjogosultsága.

Ez a kérdés messze túlmutat az egyéni sorsokon való „csámcsogáson”. A mennyei ítélet tétje valójában nem kevesebb, mint hogy egyszer s min-

denkorra pontot tegyen a mennyben kezdetben kirobbant, nagy konfliktus végére. Lucifer, Isten első és legcsodálatosabb teremtménye ugyanis fellázadt a Teremtő uralma ellen, és azt állította, hogy az értelmes teremtmények Istentől függetlenül még boldogabb életet élhetnének (1Mózes 3:4-5). Ezután pedig – azok élére állva, akik elfogadták elveit – követelte, hogy Isten ismerje el független kormányzatukat (Ézsaiás 14:12-14). [Lásd még a folyóiratunk előző számában megjelent, *Kozmikus konfliktus* c. cikket.]

Sokan nem értik, Isten miért nem vett véget a lázadásnak azonnal, miért nem pusztította el Lucifert. De gondoljunk bele, hogy akkor a többi mennyei lény bizalma is megingott volna! Lucifer ugyanis pontosan Isten

szeretet-jellemét kérdőjelezte meg az-
zal az állításával, miszerint az Istentől
független élet jobb és boldogabb.
Ezen vád csak úgy cáfolható, ha Isten
kézzel fogható bizonyítékot szolgáltat
az egész világegyetem előtt arról,
hogy teremtményei örök boldogságát
egyedül az Ő jóságos uralma tudja
biztosítani.

Az ítélet legfőbb célja valójában Isten
jellemének tisztázása. Az alapos vizs-
gálatra nem Istennek van szüksége –
hiszen Ő mindent tud –, hanem a te-
remtményeknek, akik tapasztalataik
alapján alkotnak képet Teremtőjük-
ről. Az ítéletben – éppen ezért – az
egész mennyei világ aktívan részt
vesz, és szavatozza a bizonyítékok ob-
jektív elbírálását. Isten szeretete és
igazságos kormányzása így minden
teremtett lény előtt igazolást nyer:

*„De **magasztos lesz a Seregek**
URa, amikor ítél, és a szent Isten
szentnek bizonyul igazságban.”*
(Ézsaiás 5:16)

*„Igazság és jogosság az alapja ki-
rályi trónodnak, kegyelem és hűség
jár arcod előtt.”* (Zsoltárok 89:15)

A keresztes és az ítélet

Jézus – földi szolgálata legvégén – a
következő kijelentést tette keresztha-
lála kapcsán:

*„**Most** történik e világ elítélése,
most vettetik ki e világ fejedelme.”*
(János 12:31)

E világ fejedelme Sátán, a világ pedig
az ő felségterülete. Jézus szavai sze-
rint a Golgotán hozott áldozattal egy

időben megtörtént Sátán királyságá-
nak elítélése is. Ezen felül Jézus bú-
csúbeszédében azt mondta tanítvá-
nyainak, hogy amikor a Szent Lélek
eljön, arról fog bizonytságot tenni,
hogy *e világ fejedelme már megítélte-
tett* (János 16:7-11). Felmerül a kér-
dés: miért van szükség még ítéletre,
ha Sátán és királysága fölött már 2000
évvvel ezelőtt elhangzott az ítélet?

A válasz nagyon egyszerű: a mennyei
ítélet fő tárgya nem Sátán, hanem Is-
ten királysága! Sátán függetlenségi fi-
lozófiája már lelepleződött a mennyei
lények előtt, amikor a keresztes meg-
ölte az élet Fejedelmét. De mi a hely-
zet Isten királyságával? Mi a bizonyí-
téka annak, hogy az Ő uralma a töké-
letes harmónia és boldogság forrása
minden teremtmény számára? Az el
nem bukott mennyei lények esetében
ezt talán könnyű belátni, de mi a hely-
zet azokkal az emberekkel, akiket
*Isten kiragadott a sötétség hatalmából,
és átvitt az Ő szeretett Fiának országá-
ba* (Kolossé 1:13)?

A keresztes sok kérdést megválaszolt.
Megmutatta, hogy Isten semmilyen
körülmények között nem önző; te-
remtményeit a saját életénél is jobban
szereti. Luciferről ugyanakkor kide-
rült, hogy elvei egyáltalán nem jobbí-
tanák meg Isten kormányzatát, sőt ha
lehetne, a Teremtőt is elpusztítanák.
A keresztes előrevetítette a nagy küzde-
lem végkimenetelét is: bebizonyította,
hogy a lázadás alaptalan volt, és
előrevetítette Lucifer végső vereségét
(Kolossé 2:15). Egy kérdést azonban

továbbra is megválaszolatlanul hagyott.

Isten fiainak megjelenése

Bár Isten bizonyította szeretetét a Világegyetem előtt Fiának feláldozásával, uralmának igazolása ennél bonyolultabb. Lucifer kezdetben ugyanis azt állította, hogy Isten uralma nem képes biztosítani teremtményei boldogságát, és ezt a vádat a mai napig hangoztatja. Rámutatva Isten állítólagos alattvalóira, azzal érvel, hogy az egyszer bűnbe esett lények számára lehetetlen újra összhangba kerülni Isten kormányzatával, mert – *lám!* – újra és újra vétkeznek (vö. Zakariás 3:1-3)!

Amíg Isten gyermekeinek élete arról tanúskodik, hogy a bűnnek van létjogosultsága – hiszek ők sem tudnak büntetlenül élni – addig az Úr nem vethet véget a lázadásnak. Jézusnak hathatós bizonyítékot kell felmutatnia amellett, hogy az Ő uralmát elfogadó emberek számára lehetséges a bűnből való teljes szabadulás. Ez az a bizonyíték, amit az egész Világegyetem sóvárogva vár:

„Mert a teremtetett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.”
(Róma 8:19)

Sokan tűnődnek azon, vajon meddig tűri még Isten a világon eluralkodó gonoszságot, mikor telik be a pohár. Isten azonban nem bosszú után szomjazik, hanem arra vár, hogy gyermekei végre teljes győzelmet arassanak a bűn felett. Az Úr ugyanis egyedül alattvalói életén keresztül tudja kinyi-

latkoztatni kegyelmének helyreállító erejét. Álljanak elő Isten Fiai, tanúskodjanak a lázadás ellen büntelen életükkel, *„a békesség Istene pedig hamarosan összetöri a Sátánt a lábatok alatt”* (Róma 16:20a)!

Az ítélet kérdései

Az alábbiakban összegezzük azokat a fő kérdéseket, amelyeket a mennyei ítéletnek meg kell válaszolnia:

1. Jézus királyi alkalmassága

Krisztus legyőzte a bűnt saját testében, de vajon megváltott szentjeit is teljesen meg tudja szabadítani a bűnrabságából? Krisztusnak be kell bizonyítania, hogy az Ő uralma alatt álló emberek (az Egyház) újra teljes összhangba kerülhetnek Istennel, és életükben nem marad több helye a bűnnek. Ez a garancia arra, hogy Krisztus királysága egy örökkévalóságon át biztosítani tudja a világegyetem harmóniáját (Dániel 7:14).

2. A lázadás sorsa

Jézus kereszthalála és feltámadása megpecsételte Lucifer lázadásának végső sorsát, de az ítélet még nem lett

végrehajtva. Sátán ugyanis azzal érvel, hogy az Egyházban megnyilvánuló bűnök továbbra is az Istentől való függetlenség eszméjét igazolják. Az Úr végül meg fogja semmisíteni Sátán királyságát (Dániel 7:11-12), ehhez azonban két dolgot kell bizonyítania a mennyei törvényszék előtt: Egyrészt be kell mutatnia egy olyan embercsoportot, akiknek életében a lázadás elveinek egy talpalatnyi helye sem maradt. Másrészt rá kell világítania arra, hogy a bűn nemcsak a lázadók boldogságát rontja meg, hanem szabadjára eresztve – Isten korlátozása nélkül – az egész teremtettséget elpusztítaná. Mint látni fogjuk, a világ-történelem záró eseményei bőséges bizonyítékot szolgáltatnak majd ebben a kérdésben.

3. A királyság alattvalói

Mielőtt elkezdődhetne Krisztus örök békeországa, egy kérdés még tisztázásra szorul. Az elmúlt 6000 év során sokan hivatkoztak Istenre, és vallották, hogy az Ő oldalán állnak, életük azonban nem volt büntelen. Sőt, egyesek lelkülete olyan mértékben Isten-ellenesnek bizonyult, hogy Jézus – hitvallásuk ellenére is – az ördög pártjához sorolta őket (János 8:44). Az Úr kijelentette: „*Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: »Uram, Uram!«, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyi Atyám akaratát.*” (Máté 7:21) Hogy pontosan kik tartoznak Krisztushoz – ténylegesen kik az Ő királyságának alattvalói –, erre a kérdésre

csak az Úr adhat hiteles választ a mennyei törvényszék előtt.

Isten népének ítélete

Fontos, hogy a személyes életünket is érintő ítéletet helyes megvilágításban lássuk. Dániel látomása rámutat, hogy az ítélet célja, „...*hogy igazságot szolgáltasson a Magasságos szentjének..., hogy a szentek elnyerjék az országot*” (Dániel 7:22). A mennyei ítélet Isten gyermekeiért van, nem ellenük! Jézus tanítása világossá teszi, hogy örök sorsunk *nem* a mennyei ítéletben dől el:

*„Mert Isten nem azért küldte az ő Fiát a világra, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse a világot általa. Aki hisz őbenne, nem kerül ítéletre, aki pedig nem hisz, az már el is ítéltetett, mivelhogy nem hitt az Isten egy-
szülött Fiának nevében. Ez pedig az ítélet: A világosság eljött a világra, de az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert cselekedeteik gonoszak voltak.”* (János 3:17-19)

Jézus félreérthetlenné tette, hogy egyéni sorsunk felől nem egy mennyi bíróság dönt majd halálunk után. A saját életünk feletti ítélet kimondása valójában a mi hatalmunkban áll. Személyes döntésünkkel – ahogy Jézus hívására reagálunk – saját magunk felett hozzuk meg az ítéletet örök életre vagy örök halálra. A menny csupán jóváhagyja választásunkat; ezért mondja Jézus, hogy aki hisz Őbenne, „*nem jut ítéletre, hanem*

már átment a halálból az életre” (János 5:24b), aki viszont nem hisz, „*már* el is ítéltetett”.

Krisztus ítélőszéke előtt

Jézus szavainak látszólag ellentmond Pál kijelentése:

„Mert **mindnyájunknak meg kell jelennünk** Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki **aszerint, amit e testben cselekedett**, megkapja akár a jót, akár a gonoszt.” (2Korinthus 5:10)

A legelterjedtebb felfogás szerint Isten a cselekedeteink alapján, az ítéletben dönt üdvösségünk felől, és ez a törvényszéki eljárás személyes megjelenésünket igényli majd. Ez az elgondolás látszólag alátámasztható Pál kijelentésével, de Jézus fent idézett szavai más képet adnak az ítéletről. Dániel és János látomása segít tisztázni a látszólagos ellentmondást:

„Összeült a törvénykezés, és **könyveket nyitottak ki.**” (Dániel 7:10b)

„És láttam egy nagy fehér trónt és a rajta ült, akinek tekintete elől eltűnt a föld és az ég, és nem volt hely számukra. Láttam a halottakat, nagyokat és kicsinyeket a trón előtt állni, és **könyvek nyitattak ki**, majd egy másik könyv nyitott ki, amely az élet könyve; és **a halottak a könyvekbe írottak alapján ítéltettek meg**, cselekedeteik szerint.” (Jelenések 20:11-12)

Mindkét látomás a mennyei ítélet képeit tárja elénk, Jelenések könyvében azonban van egy szembeötlő furcsaság: az Isten ítélőszéke elé álló emberek *halottak*! Ezek a halottak teljesen passzívak: azon kívül, hogy Isten trónja előtt állnak, nincs beleszólásuk a történesekbe. Nem hangzanak el

személyes vallomások; az ítélet kizárólag a könyvbe írott feljegyzések alapján történik.

Gondoljunk bele! Isten mindent tud, ismeri szívünk minden indítékát, jobban mint mi magunk. Neki nincs szüksége arra, hogy jó cselekedeteinket bizonygassuk, vagy bűneinket mentegessük. Előtte egy nyilvános mennyei bíróság jelenlétében. Életünkéről pontos feljegyzés készül a mennyben – cselekedeteinkről, döntéseinkről, sőt szívünk szándékairól is. Az ítélet nem igényli személyes megjelenésünket, mert a mennyei könyvek hitelesen képviselik egész életünket.

Krisztus ítélőszéke előtt tehát nem személyesen kell megjelenünk, hanem életünk feljegyzései kerülnek elé. Ezért mondja Jézus, hogy aki hisz, nem kerül ítéletre – nem kell újra szembesülnie bűneivel. A szeretet *nem rója fel a gonoszt*, és nem leli örömet gyermekei megszégyenítésében. Amikor Isten azt ígéri, hogy eltörli bűneinket, azt komolyan is gondolja:

*„És ha a gonosztevő megtér minden vétkéből, amiket cselekedett... **nem emlékezem meg** többé semmi gonoszágáról, amelyet cselekedett. Igazságaért, amelyet cselekedett, élni fog.”* (Ezékiel 18:21-22)

Cselekedeteink szerint

Miért mondja a Szentírás több helyen is azt, hogy Isten a cselekedetek alapján ítél, mikor Jézus azt tanította, hogy az ítélet elkerülésének feltétele csupán a Benne való hit? Jakab levele

rámutat a hit és a cselekedetek összefüggésére:

*„Így a hit is, ha nincsenek cselekedetei, halott önmagában. De mondhatja valaki: Neked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a te cselekedetek nélküli hitedet, én pedig **megmutatom neked az én cselekedeteimből a hitemet.**”* (Jakab 2:17-18)

A Biblia fogalomvilágában a hit nem egy elméleti, filozofikus álláspont, hanem egy olyan meggyőződés, ami az ember egész életét – gondolkodását, kapcsolatait, cselekedeteit – alapvetően meghatározza. Amit a szívünkben hiszünk, az mutatkozik meg beszédünkben és tetteinkben is, mert *„a szív teljességéből szól a száj”* (Máté 12:34b). Aki például állandóan a pénzről beszél és az anyagiakkal van elfoglalva, az valójában a pénzben hisz, nem Istenben (Máté 6:24).

Az ítéletben ezért sincs szükség hangzatos hitvallásokra vagy mentegetőzésre; cselekedeteink egyértelműen megmutatják, miben hittünk. A mennyei törvényszék előtt Jézus kézzelfogható bizonyítékokkal igazolja majd tanítványai hitét: rámutat valódi megtérésük gyümölcseire, bűnbánatukra, könnyek között végigküzdött imáikra, és azokra a szeretet-cselekedetekre, amelyeket Krisztus Lelkének uralma alatt, az Ő erejével vittek véghez. Akik lemondtak életükről és Jézusnak rendelték alá magukat, azok bűnei – a Királyok Királyának ígérete szerint – említésre sem kerülnek az ítéletben!

A bizonyítékok vizsgálata

Összegezve: a mennyei ítéletnek nem az a célja, hogy egyéni üdvösségünk felől döntsön. Ezt a döntést mi magunk hozzuk meg földi életünk során – azzal, ahogyan Krisztushoz viszonyulunk. Szavaink és tetteink – melyek bizonyítják hitünket – mennyei könyvekben vannak feljegyezve, és az ítélet ezen könyveket vizsgálja.

A vizsgálati ítélet valójában Krisztusról szól. Isten ezen keresztül mutatja be az egész teremtet világegyetem előtt szeretetteljes jellemét, és igazságos uralmát; „*azért, hogy most **az egyház által megismertesse a mennyei fejedelemségekkel és hatalmasságokkal Isten sokféle bölcsességét***” (Efézus 3:10).

Az ítélet könyveiben szerepel minden olyan információ, amely Krisztus földi uralmával kapcsolatos. Tartalmazza a megváltott emberek élettörténetét, nemzetek, szervezetek, egyházak történelmét – minden bizonyítékot, ami a nagy küzdelem szempontjából lényeges.

Méltó a megölt Bárány!

Emberi fogalmainkkal nehezen tudjuk felmérni, milyen óriási jelentőségű e könyvekbe foglalt bizonyítékok feltárása. Éppen ezért maga Isten irányítja erre figyelmünket Jelenések könyvében:

„*És láttam a trónon ülő jobb kezében egy belül és hátul teleírt könyvet, lepecsételve hét pecséttel, és láttam egy erős angyalt, aki hango-*

*san kiáltott: **Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet**, és feltörje pecsétjeit? És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem abba betekinteni. Én nagyon sírtam, hogy senkit sem találtak méltónak arra, hogy felnyissa a könyvet, és beletekintsen.*” (Jelenések 5:1-4)

Ki méltó az egész világegyetem örök sorsáról dönteni? Ki adhat cáfolhatatlan, mindent elsőprő választ Lucifer ősi vádjaira? Ki tudja a történelem és az egyéni sorsok szövevényét kibogozni? Nincs senki, sem angyal, sem ember, sem ördög, aki kielégítő választ adhatna e kérdésekre! Nincs senki, aki egyszer s mindenkorra véget tudna vetni a lázadásnak, mely oly mérhetetlen szenvedést okozott Istennek és teremtményeinek?!

„*De egy a vének közül azt mondta nekem: Ne sírj! Íme, **győzött** a Júda törzséből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és hét pecsétjét.*” (Jelenések 5:5)

Hála az Úrnak, van egy Ember, aki méltó: Jézus Krisztus! Mivel a köny-

vekben szereplő bizonyítékokat az emberi történelem szolgáltatja, ezért ezek megítélése is az ember hatáskörébe tartozik. Isten mindenekelőtt azért adhatott Jézusnak hatalmat arra, hogy ítéletet tartson, mert ő az **Emberfia** (János 5:27). Krisztus így nem kívülállóként bíraskodik az emberi történelem felett, hanem mint velünk együtt érző testvér:

*„Ezért mindenben hasonlóvá kellett lennie testvéreihez, hogy **irgalmas és hű főpap** lehessen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért... Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyengeségeinken, hanem aki hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenben, kivéve a bűnt.”* (Zsidók 3:17; 4:15)

Csak hogy akármelyik esendő ember nem lenne alkalmas az ítéletre. Jézus saját életében győzött a bűn felett, ezzel előrevetítve Sátán lázadásának végső sorsát:

*„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlén volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és **elítélte a bűnt a testben**,”* (Róma 8:3)

A nagy küzdelem kérdéseinek eldöntése az Emberfiának életében kezdődött. A kereszten függve elítélte a bűnt a testben: megmutatta, hogy az emberben nincs létjogosultsága a lázadás elveinek. Életéről lemondva Istennek rendelte alá magát, amikor így

szólt: „*Atyám, a te kezedbe teszem le a lelkemet!*” (Lukács 23:46). Jézus a kereszten törte meg a bűn hatalmát, erről beszél Jelenések következő verse is:

*„És láttam a trón és a négy élőlény között és a vének között egy Bárányt állni, mint egy **megöletettet, hét szarva és hét szeme** volt: az Isten hét lelke az, akiket elküldött az egész földre.”* (Jelenések 5:6)

Az előző vers Jézust győztes oroszlánnak nevezi, János apostol mégis egy megölt Bárányt lát. Az oroszlán képe a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemre utal: Krisztus, *Júda oroszlánja* győzelmet aratott az „ordító oroszlán”, Sátán felett (1Péter 5:8). Győzelmét azonban nem az ellenség módszerével, nem nyers erővel vívta ki, hanem Isten iránti engedelmességével és az ember iránti szeretetével – erre utal a megölt Bárány képe:

*„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki **életét adja** barátaiért.”* (János 15:13)

*„És amikor emberi formában volt, megalázta magát, **engedelmes volt haláláig**, mégpedig a kereszt-haláláig. **Ezért** Isten is felmagasztalta őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való,”* (Filippi 2:8-9 vö. Ézsaiás 53)

Az Atya nem csupán isteni Fiát magasztalta fel, amikor Krisztus újra elfoglalta trónját Isten jobbján. Az ítélethez való jogot Krisztus *Emberfiaként* kapta meg. Az Atya ilyen

minőségben ruházta fel Őt isteni hatalmával:

„Jézus pedig hozzájuk ment, és azt mondta nekik: Nekem adatott **minden hatalom** mennyen és földön... Íme, én **veletek vagyok** minden napon a világ végezetéig.” (Máté 28:18,20b)

Jelenések 5:6-ban a Bárányon lévő hét szarv a teljhatalom jelképe, a hét szem pedig a mindenütt jelenvalósága. Ezek az isteni képességek teszik lehetővé az Emberfia számára, hogy időben és térben az ítélet minden létező bizonyítékához hozzáférjen, és hogy a végső határozatot végre is tudja hajtani.

„Eljött, és átvette a könyvet a trónon ülő jobb kezéből, és amikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt, mindegyiknél hárfa és füstölőszerrel teli aranycsésze volt, amelyek a szentek imádságai. És új éneket énekeltek, amely így hangzott: Méltó vagy, hogy átvedd a könyvet, és felnyisd pecsétjeit, mert megölték, és véred által **megvásároltál Istennek** minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből, és

királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodnak a földön.” (Jelenések 5:7-10)

Igen, méltó a Megváltó Jézus, a megölt Bárány, hogy ítéljen, és méltó, hogy megváltottai örökké dicsérjék Őt ezért! Ha nem lenne ítélet, soha nem érhetne véget a bűn történelme, de Krisztus ítéletének hála, „a Magaságos szentjei veszik majd át az országot, és örökre az övék lesz a királyság örökkön-örökké” (Dániel 7:18)! Ó, vágyott nap! Bárcsak jobban értékelnék Isten gyermekei a mennyei ítéletet is, Krisztus dicsőségét keresve!

„Benned reméltünk **ítéleted ösvényén is**, ó, URam! Neved és emlékezed után vágyott a lelkünk! Lelkem utánad vágyódik éjszaka, egész lelkemmel téged kereslek. Mert ha **ítéleteid megjelennek a földön, igazságot tanulnak a földkerekség lakói.**” (Ézsaiás 26:8-9)

Az egész mennyei világ elismeri Krisztus alkalmasságát az ítéletre, és várva várja a dicsőséges végkifejletet, amikor véget ér a bűn történelme, és az egész teremtettség meghajol Isten és Fia igazságos uralma előtt:

„És láttam és hallottam sok angyal hangját a trón, az élőlények és a vének körül, számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt; és hangosan ezt mondták: **Méltó a megöletett Bárány**, hogy övé legyen az erő, a gazdagság, a bölcsesség, a hatalom, tisztesség, dicsőség és áldás! És hallottam, hogy minden teremtmény a mennyben,

a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondta: A trónon ülőnek és a Báránynak áldás, tisztesség, dicsőség és hatalom örökön-örökké. A négy élőlény pedig ezt mondta: Ámen. És a vének leborultak, és imádták őt.” (Jelenések 5:11-14)

A hétpecsétes könyv felnyitása

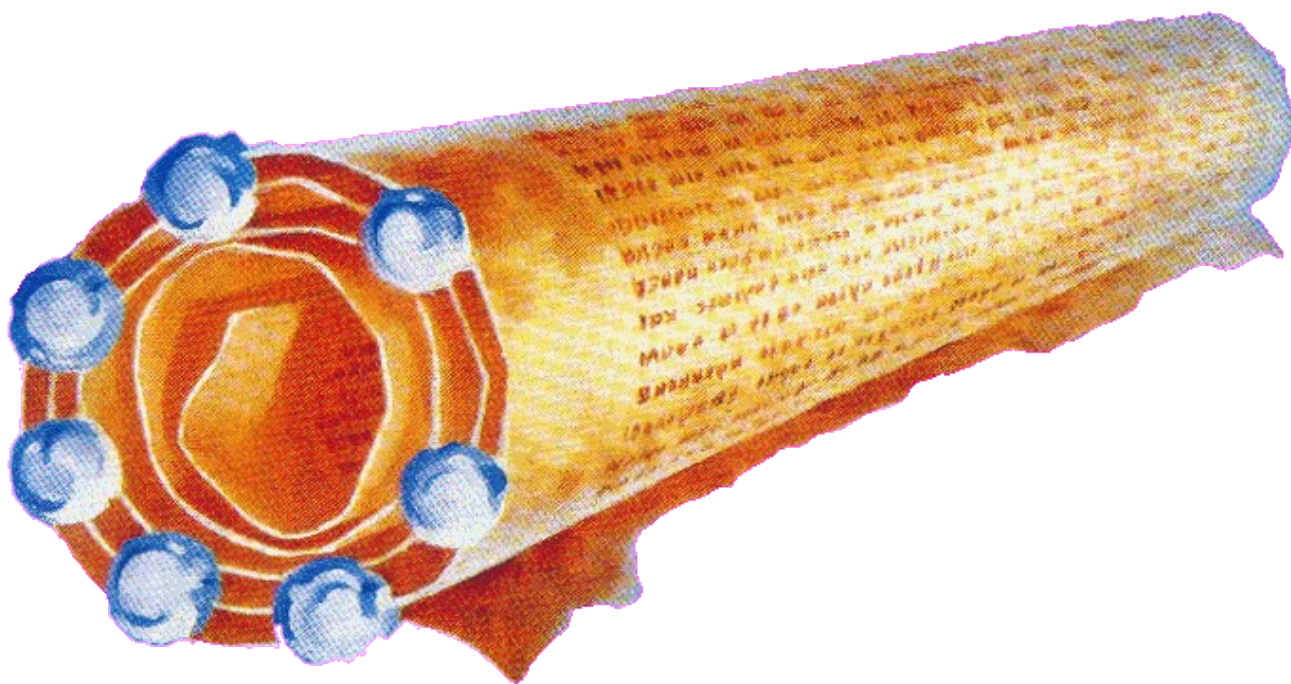
Jelenések könyve 4-5. fejezetében, ill. Dániel könyve 7. fejezetében betekintést kaptunk a mennyei ítélet jeleneibe. Bár Krisztus a kereszten győzelmet aratott Sátán és királysága felett, a bűn történelmének végső lezárásához mégis szükség van a vizsgálati ítéletre. Krisztusnak minden értelmes teremtmény előtt bizonyítania kell, hogy Lucifer vádjai alaptalanok,

és a bűnnek semmi létjogosultsága nincs a világegyetemben – még azok életében sem, akik valaha a lázadás oldalán álltak.

Az ítélet bizonyítékait a hétpecsétes könyv – vagy pontosabban hét egymásba hajtott, és hét pecséttel egyenként lepecsételt irattekercs – tartalmazza. Következő tanulmányunkban azokat a bizonyítékokat vesszük majd szemügyre, amelyeket az Úr ezen irattekercsből – az ítélet könyveiből – tár elénk.

Kedves Olvasó! Valahol a Te életed is szerepel ezekben a könyvekben. Kívánom, hogy azok között légy, akikben megdicsőül Krisztus neve, és akiket úgy említ majd az ítélet, mint Krisztus uralmának dicsőséges bizonyítékait! ■

Sánta János

Bevington naplója VI.

Missziómunka Jézus vezetésével

4. fejezet

Alkalmi organista

Amikor Ironton, Ohio-ban szolgáltam, a misszióban volt egy hordozható orgonám, de nehezen akadtam olyan emberre, aki játszott volna rajta az utcán. Egyik este viszont oda-jött és felajánlotta szolgálatát egy jóvágású férfi:

– „Testvér, ha tudsz keríteni valakit, aki pumpálja az orgonát, én minden este eljátszom neked az énekeket. Mivel tüdőbeteg vagyok, nekem sajnos nincs erőm pumpálni.”

– „Nagyszerű,” – mondtam – „kerítetek én pumpálót, nem is akármilyet!”

Úgy is lett, és néhány héten át játszott. Nemsokára azonban ezt mondta:

– „Sajnos nem javul az állapotom ezen az éghajlaton, pedig nagy reményeim voltak. Azon gondolkodom, hogy hazatérek a délvidékre.”

Néhány hét múlva el is ment.

Az Úr máshová hív

A következő fordulat a műben egy missziós elhívás volt Cleveland, Ohio-ba. Micsoda tusakodásom volt emiatt! Közben ugyanis egészen meg-

szerttem azokat a szegény sorsú gyermekeket Irontonban, akikkel 16 hónapot végigküzdöttünk. Nem is figyelttem oda különösebben a Cleve-landre irányuló késztetésekre, valahogy mégis egyre gyakrabban elő-jöttek imádság közben. A dolog azonban főhelyet követelt magának, és egy idő után könyörgéseim már másról sem szóltak, csak Cleveland-ről.

Fel kellett adnom a harcot, noha sokat sírtam. Nagyon nehéz volt meghozni ezt a döntést, mert az irontoni munka elindítása különösen sok akadályba ütközött. De végül ki-mondtam:

– „Uram, küldj valakit a helyemre, és akkor elmegyek!”

Két nap múlva már jött is egy férfi a feleségével, hogy átvegyék a munkát. Így tehát elindultam Cleveland-be.

Misszió a semmiből

Nem volt pénzem, és csak egy személyt ismertem a városban, úgy-hogy az első dolgom az volt, hogy elcsendesedjek és leimádkozzak a mennyből egy missziót – ugyanis mindent Irontonban hagytam, adós-ságba pedig sohasem keveredtem. Elmentem tehát egyetlen clevelandi

ismerősömhöz, aki befogadott otthonába. Hat napon át böjtöltem és imádkoztam a misszióért, a hetedik napon pedig parancsot kaptam az elindulásra. Kerestem egy termet, kibéreltem, és elkezdtem kitakarítani.

Éppen arra jött egy ember, és megkérdezte:

– „Mi lesz itt, kocsma?”

– „Nem,” – válaszoltam – „hanem egy szentség-misszió.”

– „Nocsak, és mikor lesz a megnyitó?” – érdeklődött élénkebben.

– „Szombat este” – feleltem (aznap csütörtök volt).

– „Székek is vannak valahol?”

– „Hát, még nincsenek itt, de megvannak.”

– „Mégis, hol vannak? Nekem van egy brigádom, akik el tudnák hozni; különben a városban elég drága a fuvarozás.”

– „Rendben, majd értesíteni fogom, csak adja meg a nevét és a címét.”

Címet cseréltünk, majd felszállt egy utaskocsira, és elment a szállásomra. A házigazda éppen munkában volt, így csak a feleségével tudott beszélni.

– „Mit tud erről a Bevingtonról?” – faggatózott.

– „Igazából semmit,” – felelte – „vagy tíz napja érkezett hozzánk. Nekem idegen volt, de mivel azt mondta, ismeri a férjemet, beengedtem, amíg hazajött az uram. Adtunk neki egy szobát, bement és ezután csak azt hallottuk, hogy morog. Gondolom, imádkozott, de vagy egy hétig ment a darálója. Nem evett egy betevő falatot sem, csak egy hét múlva, amikor kijött, akkor mondta, hogy éhes. Ez volt ma reggel és anynyit mondott, hogy szombat este nyitja meg a misszióját.”

– „Biztos tele van pénzzel,” – mondta az úriember – „mert nekem azt mondta, megvannak a székei, az or-

gonája és az énekeskönyvei. Csak azt nem mondta meg, hol tárolja mindezt. Pedig elszállítottam volna neki ma délután.”

– „Hát...” –

felelt az asszony – „ha van is pénze, nem tudom, hol tartja. A férjem kezdett aggódni a viselkedése miatt, úgyhogy átkutattuk minden bőröndjét és csomagját, de csak huszonkilenc centet találtunk. Megnéztük a pénztárcáját is, de abban sem találtunk többet.”

– „Nekem meg azt mondta, hogy megvan az összes szék, és az egész felszerelés!” – csodálkozott a férfi.

– „Hát, elég fura fickó. Számomra teljesen kiismerhetetlen.”

Még takarítottam, mikor a fuvaros ismét megjelent, és így szólt:

– „A brigádomnak éppen nincs dolga, most el tudnánk hozni azokat a székeket, meg mindent, ami kell.”

Láttam, hogy magyarázattal tartozom, úgyhogy 1János 5:14,15 versét idéztem neki.

– „Ezt nem értem;” – felelte

– „Ön azt mondta, hogy megvannak a székek.”

– „Valóban megvannak az igevers szerint, hiszen imában már megnyertem mindet. Szombat este nyitunk!”

– „Hogy képzeled ezt, hiszen egyetlen széket sem látni?!” – kérdezte döbbenten.

– „Kérem szépen, a Biblia alapján!”

Láttam, hogy ez már túl sok volt számára, úgyhogy otthagytam és folytattam a takarítást és a rendezkedést. Ki kellett ugyanis tennem egy táblát „Pünkösdi misszió” felirattal, hogy azok, akik a kellékeket hozzák majd, megtalálják a helyet.

Sátán – szokásához híven – szintén arra vetődött, és munkánk buzgó pártfogójaként így kezdett érvelni nekem:

– „Gondolkodj kicsit! Itt idegen

vagy, úgyhogy először tudatnod kellene az emberekkel, mire van szükséged. Minden misszió így működik: először kimennek és segítséget kérnek. Enélkül meg sem tudod itt kezdeni a szolgálatot!”

Csak hogy egyszer már kipróbáltam ezt az utat, és elegendő is lett az ilyen fajta munkából. Csípőből elvetettem tehát a javaslatot. Bár fennállt a megszegés veszélye, mivel a táblán már kihirdettem, hogy szombat este lesz a megnyitó, mégis kitartottam elhatározásom mellett.

Az Úr végülis felhasználta azt a testvért, aki nál meg szálltam, úgyhogy szombat estére a terem megtelt, lett orgonánk, énekeskönyvünk, még jó padokat is kaptunk.

Nem keresgeltünk semmit, és szükségleteinket sem kürtöltük szét, csak Isten előtt borultunk le, és engedték, hogy Ő kiharcolja. Ő megtette a részét, és nem is akárhogy.

Egy atyafi az irontoni metodista gyülekezetből épp arra járt, és megkérdezte, mi lesz a teremben.

– „Szentség-misszió a szegény sorsúak között” – feleltem.

– „Ha esetleg nem volnának székek, én szívesen hozok pár jó kis padot!” – ajánlotta fel.

– „Ha az Úr erre indít, nagyon örül-
nék neki!”

Öt órán belül meg is érkeztek a szép
padok, jó háttámlával. Mialatt hord-
ták befelé, egy testvérnő jött arra, és
ő is megkérdezte, mi készül itt.

– „Szentség-misszió indul szombat
este” – válaszoltam.

– „Értem. Nekem van egy orgonám,
amit szívesen elhoznék ide, és ját-
szanék is rajta, ha szeretné.”

– „Hadd jöjjön!” – nyugtáztam.

Másnap reggel már ott is volt az or-
gona, negyven, jó állapotú énekes-
könyvvvel együtt. Az asszony pedig
játszott az orgonán!

Ebből is látszik, hogy amikor félreál-
lunk az útból, Isten akkor tud dol-
gozni; legtöbbször éppen azért nem
tud munkálkodni, mert mi beleavat-
kozunk az Ő munkájába. Ó, bárcsak
félre tudnánk húzódni valami kis sa-
rokba, hogy ne akadályozzuk Őt, és
akkor meglátnánk Isten munkáját!

Imaharc egy haldoklóért

Nem időzünk most tovább Cleve-
landben, de talán később még vissza-
térünk ide pár értékes lecke erejéig.
Miután hosszabb ideig ott tartózkod-
tam, egyszer csak levelet kaptam Al-
len testvérnőtől, Chattanoogaából. Ő
annak az Allen atyafinak volt a fele-
sége, aki azon a hordozható orgonán
játszott Ironontonban, amit valaki más-
nak kellett pumpálni helyette. A fe-
lesége ezt írta:

– „Mire megkapja ezt a levelet, a

férjem már el lesz temetve. Az orvos
éppen most ment el tőlünk azzal,
hogy nem szükséges újra kihívunk
őt, mert a férjem már egy liter vért
vesztett és haldoklik. Én is alig ész-
lelek már életet benne, és nem tu-
dom, mitévő tegyek.”

Bevittem a levelet az imakamrámba,
és meghagytam a velem lévő atyafi-
nak, hogy senkit ne engedjen be
hozzám. 11 órát töltöttem leborulva
azzal, hogy megtudjam, egyáltalán
életben van-e még. Nagyon sok ter-
hem volt ekkoriban, ezért eltartott
egy ideig, míg igazán el tudtam
csendesedni, hogy meghalljam Isten
hangját.

Végül láttam őt feküdni: falfehér
volt és meg se moccant. Biztosra
vettem, hogy már halott, de nem
kaptam engedélyt a látomás félbeha-
gyására, úgyhogy még öt percet vár-
tam leborulva. Akkor láttam, hogy
felemeli a jobb kezét és mosolyog.
Erre ezt mondtam: „Ámen, Uram;
akkor most térjünk rá a gyógyulásá-
ra!”

Először azonban még 9 órán át tuda-
koltam az Úr akaratát, hogy egyálta-
lán meg akarja-e gyógyítani őt. Ed-
dig tehát összesen 20 órát töltöttem
arcra borulva. De jó úton jártam, és
innentől biztos léptekkel tudtam elő-
rehaladni, mert az alapvetés már
megtörtént. Ezután már csak 46 óra
kellett ahhoz, hogy gyógyult ember-
ként lássam őt.

Láttam, amint egy hordozható orgo-
na előtt ült – teljes erőbedobással

pumpált és játszott. Ekkor felkiáltottam: „Dicsőség az Úrnak, ennyi elég is!” 66 leborulva töltött óra után az Úr Jézus nevében győztesként jöhettek ki a sötét imakamrából!

A győzelem bizonyítékai

Miután kimentem és ettem, leültem és megírtam neki, hogy ő most már egy gyógyult ember, és két hét múlva dolgozni fog. Leírtam neki a pontos időt, amikor gyógyultan láttam az orgonánál ülve.

Még mielőtt megkapta volna a leveletem, feleségével együtt már írtak nekem. Miközben én Clevelandben imádkoztam érte, láttam őt felkelni. Kiült az ágy szélére, megdörzsölte tagjait, megtapogatta a karját, meghuzigálta a bőrét. Végül felállt, és hallottam, hogy a tükörbe nézve így szólt: „Igen, ez Allen, semmi kétség. Elég gyenge, jóformán csak csont és bőr, de akkor is Allen.” Válaszlevelében mindezt részletesen leírta, pontosan úgy, ahogy láttam, több száz kilométer távolságból.

Kiment a tornácre, ahol a felesége éppen mosott. (Mivel volt mosnivalója bőven, korán reggel kelt, ugyanis Chattanooga-ban melegebb az éghajlat.) A felesége döbbenten mondta, hogy ő most túlságosan le van terhelve munkával, hogy egy ilyen megrázkódtatást elviseljen – mindenestre nem esett kétségbe. Az asszony visszaparancsolta az ágyába, mert úgy gondolta, hogy mindjárt ott esik össze holtan a tornácon.

A férfi azonban arra hivatkozott, hogy rendkívül éhes, és enni akar.

– „Allen uram,” – vitatkozott az asszony – „biztosan nem vagy egészen magadnál; tudod jól, hogy a doktor nem engedné meg, hogy bármit is egyél, mert akkor biztosan meghalsz.”

– „Csakhogy én már nem vagyok az orvos keze alatt. Hát nem te írtál Bevingtonnak?!”

– „De igen...” – ismerte el az asszony.

– „Na látod! Azért gyógyultam meg, mert ő imádkozott értem. Most azért adj nekem egy kiadós reggelit; bármit befalok!”

Az asszony azonban továbbra is attól rettegett, hogy mindjárt összeesik a tornácon, a férje pedig mindenáron enni akart.

– „Én ugyan nem leszek embergyilkos azzal, hogy enni adok neked!” – védekezett az asszony.

A szomszéd éppen akkor jött ki az istállóból, és ment reggelizni. Szinte villámcsapásként hatott rá, amikor Allen megszólította:

– „Könyörgöm, farkaséhes vagyok, az asszony meg nem ad nekem semmit! Mondd már meg a feleségednek, hogy hozzon át nekem egy kiadós reggelit!”

A férfi bement, és szólt a feleségének:

– „Asszony, gyere csak ki és ámulj

el! Allen felkelt, a tornácon van és ételért koldul.”

A felesége kiszaladt, hogy megnézzze, és csakugyan minden úgy volt, ahogy a férje mondta. Allen neki is könyörgött ennivalóért:

– „Nem most fogok meghalni, hiszen meggyógyultam!” – bizonygatta mellét verve.

A szomszédasszony végül kísérletet tett egy lágyabb főtt tojással. Amint lenyelte, azonnal kért még. Ekkor a szomszédasszony – látva, hogy túlélte és nem esett össze holtan – újabb próbát tett. Végül addig hordozgatta neki az ennivalót, míg egy derék ember reggelijét befalta. Két héten belül már dolgozni ment, pontosan úgy, ahogy megmondtam neki.

Egy ellenállhatatlan elhívás

Mindez tavasszal történt. Egész nyáron Clevelandben maradtam, de az ősz beálltakor kezdtek olyan benyomásaim lenni, hogy Chattanooga-ba kell mennem. Először azt gondoltam, biztos csak azért érzem így, mert Allen atyafi ott él, így nem is tulajdonítottam neki nagy jelentőséget. De a gondolat lassacskán szörnyeteggé

nővekedett, és teljesen hatalmába kerített.

Chattanooga nagyobb falatnak látszott, mint amit az én korlátolt hitem el tudott hordozni, úgyhogy kaptam egy kis kitérőt Cincinnati-be. Ez már nem tűnt olyan túl nagy problémának. Elkezdtem Clevelandhez kötődni, és nem akartam elmenni onnan, úgyhogy teljesen figyelmen kívül hagytam a Cincinnati-be való elhívást. Pedig a hívás szakadatlanul szólt, ráadásul egyre hangsúlyosabban. Végül ezt mondtam: „Uram, ha küldesz valakit a helyemre, akkor elmegyek!”

A leghalványabb ötletem sem volt, miért kellene elmennem, hiszen a clevelandi munka szépen haladt előre. Három nap múlva azonban beállított egy ember a feleségével. Amint meglátott az asszony, felkacagott és így szólt:

– „Akkor hát ez az az ember; igen, ő az!”

– „Valóban ő az; és a hely is stimmel!” – erősítette meg férje is.

Bár imádkoztam azért, hogy valaki vegye át a helyemet, mégsem voltam rá felkészülve; úgyhogy amikor beléptek, eltűnődtem, vajon miféle népség lehetnek. Egyáltalán nem tűntek ismerősnek. Zavarodottságomat azonban hamar eloszlatták, amikor elmondták, mit láttak álomban két nappal azelőtt Rochester, New Yorkban. Nyugtázva, hogy ők ismernek engem, ezt feleltem nekik:

– „Értem, akkor bizonyára Önök azok, akiknek át kell venniük a helyemet.”

Bementem a szobámba, elvágódtam az ágyon, és zokogásban törtem ki. Még nem szakadtam el igazán ettől a munkától. Egy ideig könnyekben fűrödve feküdtem ott. Végül ezt mondtam:

– „Ó, Istenem, nincs kétségem, hogy ezek az emberek közvetlen Tőled jöttek, de, ó, Atyám, mit kezdjek e könnyekkel és sóhajokkal?! Ó, Istenem, nem mehetek el ilyen állapotban!! Ha igazán azt akarod, hogy elmenjek, bocsáss el ebből a munkából, és vedd le rólam ezt a terhet!”

Lassacskán minden könnyem felszáradt, a felhő felemelkedett, és az átörő nap fénye olyan meleg sugárral áradt rám, hogy hamarosan minden maradásra irányuló vágyam elillant.

Isten segít elindulni

A kérdés eldőlt, de nem volt pénzem továbbmenni. Volt egy hordozható orgonám a csomagjaim között, és mialatt a szobámban imádkoztam a cincinnati-i vonatjegyért, egyszer csak kopogtak. Ajtót nyitottam: egy testvérnő keresett az üdvhadsereg-ből, aki a munkámban korábban is sokat segített. Így szólt:

– „Bevington testvér, úgy értesültünk, hogy itt hagysz bennünket. Azoknak az embereknek, akik átveszik a helyedet, van hordozható orgonájuk, ezért nincs szükségük a tiédre, én viszont megvenném.”

– „Értem, de én soha nem szoktam ilyet csinálni.”

Tizennégy missziót alapítottam, mindegyiket teljesen felszereltem, de amikor továbbmentem, sohasem vittem magammal vagy adtam el pénzért semmit. A drága testvérek éppen ekkor léptek az ajtóhoz, és így kérleltek:

– „Nézd, nekünk nincs szükségünk az orgonára, és mindketten úgy érezzük, hogy neked viszont szükséged van a pénzre. Add csak el!”

A testvérnő megkérdezte, mennyit ér, illetve mennyit fizettem érte.

– „Nos, 15 dollárt fizettem érte, és négy hónapot használtam. Szerintem ér még vagy 10 dollárt.”

– „Annyit biztos. Még 12 dollárért is olcsó, úgyhogy adok érte 12-t!” – majd letette a pénzt és elvitte az orgonát.

Néhány ruhára is szükségem volt. Mivel akkoriban nem volt papi kedvezményem, teljes árú jegyet fizettem, ami 8 dollárba került. Ezen kívül vettem még 3 dollárért ruhát, így maradt 1 dollár 20 centem (előtte ugyanis volt még 20 centem).

Az utolsó esély

Elindultam. Cincinnatibe érve felszálltam egy kocsira, ami elvitt Constance-ig. Éjszaka ott aludtam, és másnap reggel tértem vissza. A városban bókászta, hátha el tudok adni valamit; a Negyedik utcában azonban megpillantottam egy nagy

hirdetőtáblát egy üvegablak mögött, amin ez állt: „Az utolsó esélyed”. Elmentem mellette, de ez az „utolsó esély” nem hagyott nyugodni. Bár nem láttam értelmét visszafordulni, mivel siettem, hallgattam erre a megérzésre, visszamentem és újra benéztem az ablakon.

A felirat továbbra is ott volt. De vajon mit jelent? Benyitottam az ajtón, és rögtön láttam, hogy egy vasúti irodában vagyok. A táblára mutatva megkérdeztem, mit jelent a felirat.

– „Uram, pontosan azt jelenti, ami rá van írva!”

– „De mégis, mit?” – faggatóztam.

– „Uram, hát Ön nem hallott az akciós chattanoogai kirándulásról?!”

– „Nem...”

– „Nos, a chattanoogai jegyek már csak ma akciósak, ma van az utolsó esély.”

– „Mikor megy az utolsó vonat?”

– „Ma este kilenckor.”

Elköszöntem, de aztán eszembe jutott, hogy nem kérdeztem meg a jegyárat, úgyhogy visszatértem.

– „Mennyibe kerül a jegy?” – kérdeztem.

– „Kérem szépen, retúrban 3 dollár 75 cent, egész Chattanoogaig, meg vissza!”

Kimentem az utcára, és elindultam, hogy gondoskodjak szükségleteimről. Nem gondoltam többé Chattanoogaóra, sem az olcsó útra, mert egy dollárom se volt.

Isten segít célhoz érni is

De Chattanooga folyamatosan ott csengett a fülemben, míg végül vissza kellett forduljak – csak Chattanoogaát hallottam. Már majdnem abba az utcába értem, ahonnan ko-

csival Constance-ba jutottam, amikor a hang megszólított – világosan és határozottan:

– „Elmész Chattanooga-ba vagy sem?”

Ezen megdöbbsentem, mégis így feleltem:

– „Uram, elmegyek, persze, de...!”

Igen, itt van megint az a „de”! Ó, hányan futottak zátonyra e kis szócska miatt!

Felszálltam a kocsira, hogy elhozzam a bőröndjeimet, és bár beleszédültem a gondolatba, mégis elhatároztam, hogy Istenre hallgatok. Miután megebédeltem, elindultam az állomásra. Már csak fél órára volt az indulásig, de én célegyenest haladtam, és csak Istennel törődtem.

Ekkor megláttam egy embert, aki felém tartott. Annyira megnézett, hogy már azon kezdtem gondolkodni, hogy ha kirabol, úgysem tud sok pénzt elvenni tőlem. De ahogy közelebb értem hozzá, mosolyogni kezdett. Amikor pedig találkozottunk, kitért karokkal megölelt, és így szólt:

– „Ó, na, ez Bevington testvér!”

Csomagjaimat letéve köszöntöttem:

– „Igen, de sietek, mert el kell érnem a vonatot, és már csak húsz percem van.”

Erre megragadta csomagjaimat, és együtt siettünk tovább.

– „Elnézést, de ki vagy te?” – kérdeztem menet közben.

Nevetve megmondta, és akkor emlékeztem rá. Amikor odaértünk az állomásra, így szólt:

– „Négy évvel ezelőtt imádkoztál a feleségemért, és Jézus meggyógyította őt. A feleségem akkor azt mondta, mivel most már nem kell többet fizetnünk a doktornak, adjuk Bevington testvérnek, amit neki fizetnénk!”

Öt dollárt gyűjtöttek így össze egy év alatt, és még három évig őrizgették számomra. Az Úr kimondottan azért küldte a városba ezt a férfit vidéki lakhelyéről, hogy találkozhasson velem. Isten tudja, mit miért tesz, csak ne akadályozzuk Őt! Ó, megéri, bizony megéri Isten munkájára hagyatkozni!! Ezért fohászok: „Ó, Istenem, mikor tanuljuk meg végre?! Megtanuljuk valaha?!”

Éppen elértük a vonatot, még felfértem az utolsó kocsira. Leültem, és ezt mondtam Istennek: „Uram, itt vagyok, parancsolj velem; mit akarsz, hogy cselekedjem?” ■

G.C. Bevington

A következő számban Isten helyreállító hatalmáról olvashatunk, ahogyan két reménytelen embert kiemelt a pusztulás verméből.

Mozgás és lélek I.

Egészséges mozgás

Napjainkban nagyon sokat foglalkozik a média a táplálkozással. Talán túl sok figyelmet és energiát fordítunk erre a kérdésre, pedig a helyes táplálkozáson kívül a helyes testmozgás és a lelki élet, a lelki-szellemi táplálkozás is ugyanolyan fontos a harmonikus élet és egyensúly megteremtéséhez.

A helyes táplálkozással foglalkozó anyagok általában valamilyen fogyókúra célzattal íródnak, de a kampányszerű változtatások sohasem eredményeznek tartós eredményt. Ha valaki fogyni akar, és tartós egészséget szeretne, meg kell változtatnia túlsúlyhoz vezető táplálkozását és ehhez kapcsolódó életmódját is, mozgásban és lelki ajándékokban szegény életvitelét is.

Ebben a cikkben a mozgással foglalkozunk részletesebben – elmélet és gyakorlat sorrendjében.

Helytelen berögződések

Nos, a mozgás is hasonló problémákat vet fel manapság, mint a fogyókúra. A mai „modern” időbeosztás következtében táplálkozásunk gyorsan fogyasztható, ipari ételekből áll, mozgásunk pedig széken való „ülő-mozgásokra” korlátozódik. Gondoljunk csak bele, ülünk az iskolában, a munkahelyen, a buszon, a vonaton, a színházban, otthon a tévé előtt. Mi vagyunk az „ülő nemzedék”.

Ha sétálunk is néha pár száz métert, nem túl sokat, mert nincs időnk és fárasztó is, mert elszoktunk már a kitartó fizikai erőfeszítéstől. Aki azonban mozgással akar fogyni, az ugyanúgy járhat, mint aki fogyókúrával szeretne sok-sok kilótól megszabadulni.

Táplálkozás és mozgás

A helyes táplálkozás és a mozgás képessége szorosan összefügg. Egyszerre kell csökkentenünk a bevitt kalória mennyiségét és növelnünk a fizikai mozgásunkat. Csökkentsük a minimumra az állati termékek fogyasztását (húsok, tejtermékek, tojás), mindenféle zsiradék, olaj fogyasztását, valamint mindenféle gabona és gabonából készült étel élvezetét. Okosan tesszük, ha hüvelyesekből is csak nagyon mértékletesen eszünk, olajos magokból is csak néhány szemet.

Friss, érett gyümölcsből, salátafélékből viszont fogyasszunk bőségesen és friss vizet is legalább napi 2 litert igyunk.

2-3 nap után szervezetünk kezd

megkönnyebbülni az emésztési terhertől, és minél több gyümölcsöt, zöldséget fogyasztunk, más, mértékletesen hozzáadott tömény étel mellett, egyre több energiánk lesz a mozgáshoz. Amikor már magunk kívánjuk a fizikai erőfeszítést, az a jel, hogy testünk kezd jól működni. A túlsúlyos ember nem kedveli a mozgást, a fizikai megpróbáltatásokat, hiszen nem esik jól neki sem a fizikai munka, sem a mozgás maga. Emésztési zavarok és egyéb fizikai fájdalmak gyötrik, közérzete és hangulata egyaránt nyomott.

Először is tehermentesítsük a gyomrunkat és az emésztőrendszerünket, majd fokozatosan kezdjünk mozogni és fizikai munkát végezni. Könnyen tesztelhetjük az aktuális fizikai kondícióinkat: ami jól esik és élvezettel tudjuk csinálni, az segít is fizikailag fejlődünk, nem beszélve a sikerélményről, amit a jól végzett és kitartó teljesítmény ad.

Hogyan mozogjunk, miből mennyit, mikor, milyen rendszerességgel? Megannyi kérdés! Mindenekelőtt hasznos megkülönböztetni a fizikai munkát és egyáltalán a munka jellegű fizikai tevékenységet a sport jellegű mozgástól.

Fizikai munka

A mezei és kerti munka

A mezei és kerti munka nagyon egészséges, testet és lelket is foglalkoztató emberi tevékenység. Fizikai és lelki hatásai mellett pedig igazán hasznos, mivel értéket teremtünk vele, egészségesen tápláljuk testünket a magunk által megtermelt, természetes táplálékkal.

A kerti és mezei munka, a növényekről való gondoskodás kitartást, türelmet, tervezni tudást és előre gondolkodást igényel.

A teremtéskor Ádám és Éva „munkaköre” az Édenkert gyönyörű növényeinek gondozása volt. Ha le akarjuk egyszerűsíteni a kérdést, kijelenthetjük, hogy Isten az embernek a kerti munkát adta, hogy napi tevékenységét, ál-

lását meghatározza.

A kerti és mezei munka, a növényekről való gondoskodás kitartást, türelmet, tervezni tudást és előre gondolkodást igényel. Megtanít évről-évre feldolgozni a tapasztalatokat és komoly fejlődést lehet átélni az évek során. Kreatív és eredményes munka; szorgalomra, alázatra nevel, de annyi sikerélményt és szépséget is ad, hogy érdemes akár hobbiszerűen is csinálni.

Egyéb fizikai munkák

Terhek cipelése, építőmunkák (betonozás, ásás, lapátolás stb.) és egyéb, foglalkozáshoz kötött fizikai tevékenységek komolyabb erőnlétet kö-

vetelnek; ezekhez elengedhetetlen, hogy erősek és edzettek legyünk. Manapság a nehéz fizikai munkák visszaszorulóban vannak a gépek és ipari szerszámok használata miatt. Ha van lehetőségünk rá, fűrészeljünk fát, illetve hasogassunk fűrészelt kuglifát hasábokra. Igyekezünk minden fizikai munkát megismerni és gyakorolni, mert a jóleső fizikai tevékenységet lehet igazán szeretni és élvezni.

Sport jellegű mozgások

Gyaloglás

Jézus és tanítványai gyalogosan közlekedtek. A Biblia feljegyzései szerint az utazásnak ez volt az elérhető módja a Megváltó és követői számára. Fizikailag komoly kihívás hosszú kilométereket gyalogolni, esetenként 10-20 kilométert megtenni.

A gyaloglást mégis első helyre kell tennünk a sportmozgások sorában. Testünk legnagyobb tömegű és legerősebb izmai a lábizmok, egyenletes terhelésük erősíti a szívet, tüdőt; javítja a vérkeringést; továbbá a lábunk izmain, inain túl segít a törzs izmainak és a gerincünknek is megfelelő állapotban maradni. Gyalogoljunk rendszeresen, tegyük ezt dinamikus, fizikai állapotunknak megfelelő tempóban. Kisebb pihenőket

beiktatva nagyobb távolságokat is legyőzhetünk, amikor már elég edzettek vagyunk. A gyaloglás nem terheli túl az ízületeket, tüdőt, szívet és a vérkeringést.

Mivel az utazási sebesség nem túl nagy, kedvünkre gyönyörködhetünk a természet szépségében, gondolkodhatunk, elmélkedhetünk Isten csodálatos teremtettségében. Gyalogoljunk rendszeresen, változatos helyszíneken, útvonalakon, legalább 1 órát naponta, vagy hetente 3-4 alkalommal.

A lábizmok, egyenletes terhelése erősíti a szívet, tüdőt; javítja a vérkeringést; továbbá segít a törzs izmainak és a gerincünknek is megfelelő állapotban maradni.

Remek állóképességet nyerhetünk napi gyaloglással, erősítve egészségünket.

Kocogás, futás, kérekpározás

Aki nincs folyamatosan edzésben, annak célszerű először 1-2 hónapig intenzív sportgyaloglással megerősíteni a leg-

fontosabb lábizmait, inait a boka-, térd- és a csípőízületeket. A hirtelen elkezdett futóedzések gyakran sérüléshez, vagy akár hetekig tartó, kellemetlen húzódásokhoz vezetnek. Különösen érzékeny a sérülésekre az Achilles-ín a sarkunkon, az egész bokaízület, a térdízület és a vádli.

Gyaloglással, illetve lassú futással, lazító, hajlító gyakorlatokkal melegítsünk be minden edzés előtt. Mintegy húsz perc mindenképpen szük-

séges ízületeink, izmaink előkészítésére a fokozottabb terheléshez. Csak lassan, fokozatosan növeljük mozgásunk intenzitását és folyamatosan figyeljük testünk reakcióit mozgás közben.

A sport célja nyilvánvalóan a jó általános fizikai kondíció elérése és fenntartása, ugyanakkor ez csak akkor igazán áldásos, ha a sportolás élvezettel és jó közérzettel jár. Örömmel és rugalmasan tréningezzünk legalább négyszer egy héten és minden alkalommal tűzzük ki a célt,

Igazi, edzéssel szerzett természetes izmokra van szükségünk, ne fogyasszunk testépítőknak gyártott, táplálék-kiegészítő szereket.

amit szeretnénk elérni aznap. Miután már jól beemelegítettünk, az átlagos sebességünket megszakítva, rövi-

debb-hosszabb gyors távokkal, „sprintekkel” teszteljük teljesítőképességünket, majd ismét lassítsunk normál sebességre. Ezt a váltott intenzitású edzést futásnál és kerékpározásnál is alkalmazhatjuk.

Úszás

Az úszás harmonikus és ideális sport, ami bárkinek ajánlott, aki képes saját tempójában 100 métert folyamatosan úszni. A sérülés veszélye csekély, hiszen a víz ellenállása nem engedi, hogy szélsőségesen terheljük

az izmainkat. Egyenletes és ritmusos jellege miatt, valamint harmonikus mozgáskultúrája miatt leginkább a mellúszást javasolnám. Erősíti a kar és a láb izmait, a vállat, a törzs és a gerinc izmait, továbbá javítja a tartást. Próbáljuk ki a többi úszásnemet is!

Edzőtermi erősítés, nyújtás, lazítás

Manapság lehetőségünk van többféle erősítő gépet is kipróbálni. Ezek más-más izomcsoportokat dolgoztatnak meg, így felmérhetjük testünk egyes részeinek erőnléti állapotát.

Azt gondolom, hogy a szabad levegőn végzett sportoknak párja nincs, ugyanakkor mégis van létjogosultsága az erősítő gyakorlatoknak, különösen rossz időjárási körülmények esetén. Jó haszonnal gyakorolhatunk az evező- és futópadon, elliptikus tréneren, de hátunk izmait, hasizmainkat, kar és lábizmainkat is külön erősíthetjük egyes gépek segítségével.

Igazi, edzéssel szerzett természetes izmokra van szükségünk, ne fogyasszunk semmilyen testépítőknak gyártott, bizonytalan hatású tápszert vagy táplálék-kiegészítő szereket.

Természetes, növényi táplálékunk bőven elegendő energiát ad, hogy jó hatásfokkal tudjunk edzeni. Nem „esztétikai” izmokra, hanem egészséges és természetes fizikai kondícióra van szükségünk. Ne másokkal versenyezzünk, csak egészségünkért dolgozzunk!

Fordítsunk figyelmet a lazító, nyújtó gyakorlatokra, és próbáljunk saját testünk súlyával is egyre többet edzeni, miután már megerősödünk. A fekvőtámasz kiváló és egyszerű erősítő gyakorlat, végezzük rendszeresen, egyre nagyobb számban. Erősíti a vállöv izmait, a has- és hátizmokat, a gerinc körüli izmokat, karizmokat. Próbáljuk karunk segítségével felhúzni magunkat és ezt a húzódkodó gyakorlatot gyakran ismételni.

Összefoglalás

Használjunk ki minden alkalmat a fizikai tevékenységek gyakorlására, a fizikai munkára és a sport jellegű mozgásra egyaránt. Gyalogoljunk rendszeresen és intenzíven, kocogjunk, fussunk, kerékpározzunk mértékletesen, más gyakorlatokkal kombinálva. Erősítsük magunkat lehetőség szerint konditeremben, illetve

súlyzókkal, ugrálókötéllel, fekvőtámasszal, majd a gyakorlatok végén nyújtsuk, lazítsuk izmainkat.

Az ember napi 5-6 órás aktív fizikai terhelést el tud viselni, esetenként többet is. Ha testünk erős, edzett, idegrendszerünk, pszichés terhelhetőségünk is nagyobb lesz.

Legyünk bátrak és aktívak, próbáljunk ki minél több értelmes és ártatlan mozgásformát, ami hasznunkra válhat! Szezonálisan gyakoroljuk a nyári és téli sportokat, élvezzük a mozgás örömét! Harmonikus és kiegyenlített életünk fontos része kell legyen az aktív és tudatos mozgás. ■

Ne másokkal versenyezzünk, csak egészségünkért dolgozzunk!

Élő Zsolt

Következő témánk: *Mozgás és lélek II. – A lélek*

Amikor diagnózis sincs

A nagy Orvos gyógyított meg

Egy különös gyomorpanasz

Január végén, egy reggel furcsa érzésre ébredtem a gyomrom tájékán. Nem volt éles fájdalom, inkább egy addig ismeretlen, feszítő, tompa nyomás. Nem szoktam orvoshoz járni, és egészségbiztosításom sem volt. Ez a kellemetlen érzés viszont egyre csak erősödött, így mégis elmentem a háziorvoshoz. Ő bizonytalan volt, és beutalt a kórház sürgősségi osztályára, mondván, hogy akár vakbélgyulladás is lehet. Mivel a kórházban semmilyen konkrét diagnózist nem tudtak felállítani, hazaküldtek. Ettől persze nem szüntek meg a panaszaim.

A következő hetekben néha jobban, néha rosszabbul voltam. Voltak panaszmentes napjaim, és volt, amikor alig tudtam felkelni az ágyból.

Március elejére annyira felerősödött a fájdalom, hogy már aludni sem tudtam. A csüggedés határán voltam, egyrészt a tehetetlenség, másrészt a bizonytalanság miatt, hogy milyen betegség lehet az, ami nem múlik el, csak egyre rosszabbodik. Sokat imádkoztam, de semmi sem változott. Nem annyira a saját állapotom miatt aggódtam, sokkal inkább azért, hogy mi lesz a gyerme-

keimmel, hiszen a férjem éppen külföldön dolgozott.

Tanácsstalanságomban újra elmentem az orvoshoz, aki ismét a sürgősségre utalt. Ekkor már olyan tüneteim voltak, hogy nem küldhettek haza – 5 napig a belgyógyászaton feküdtem. Különféle vizsgálatokat végeztek, gyógyszereket adtak, de a probléma okát nem tudták megfejtetni. Az állapotom kicsit javult és több energiám is lett, de csak átmenetileg.

A következő hónapokban átestem néhány újabb vizsgálaton, amelyek semmi problémát nem tudtak kimutatni. Sajnos ennek aligha tudtam örülni, mert közben egyre rosszabbul éreztem magam.

Csodás gyógyulás

Júniusra testileg és lelkileg is kikészültem. Nem értettem, miért nem változik semmi, miközben a családban rendszeresen és a testvérekkel is többször imádkoztunk a gyógyulásomért.

Egy szombati napon, amikor a testvérekkel együtt tanulmányoztunk, ismét erősen fájni kezdett a gyomrom. A testvérek azt javasolták, hogy ha szeretném, imádkoznának értem és megkennének olajjal Jakab apostol írása szerint:

„Beteg valaki közöttetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnöket követett is el, bocsánatot nyer. Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Az igaz buzgó könyörgésének nagy ereje van.” (Jakab 5:14-16)

Örömmel fogadtam a javaslatot, mert már nagyon megviselt ez az állapot. Ima közben egy különös melegség futott át rajtam. A fájdalom szűnni kezdett, és ami még fontosabb: eltűnt rólam a lelki teher. Azóta a gyomrom nem fáj és visszatért belém a derűlítés, az életkedv és a vidámság.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy irgalmas volt hozzám annak ellenére, hogy hagytam, hogy eluralkodjon rajtam a csüggedés és aggodalmaskodás. Embereknél kerestem a segítséget, akik csak találgatják, hogy mi lehet a baj, és – ahogy tapasztaltam – nem is szeretnek.

A mi hűséges Atyánk nagy szeretetéből nem csak testi szenvedéseimen enyhített, de meggyötört lelkemet is maradandóan felüdítette. Hála legyen Neki! ■

„Dicsérlek, URam, teljes szívemből, hirdetem minden csodatettedet. Örülök és örvendezek tebened, zengem nevedet, ó, Magasságos!” (Zsoltárok 9:2-3)

GLM

Küzdelem a hitért

Isten céljai sokszor meglepően szer-teágazóak egy-egy eset kapcsán. A fenti tapasztalathoz szeretnék egy személyes kiegészítést írni a „másik oldalról”.

Amikor tavasszal tudomást szereztem a testvérnő panaszairól, rögtön az volt az első gondolatom, hogy követnünk kellene az Úr betegekre vonatkozó utasítását, ahogy azt Jakab levelében olvassuk. Családommal éppen arra jártunk, de amikor lehetőség lett volna közös imára, úgy éreztem, mintha egy áthatolhatatlan fal lenne előttem. Bár imában kértük a gyógyulást, mégsem tudtam hittel könyörögni, és az olajjal való megkenés is elmaradt. Nem is történt érdemi változás.

Az ezt követő hetekben többször is meglátogattam a testvérnőt, és – bár mindent megtett, hogy erősnek tűnjön – mégsem tudta eltitkolni, mennyire szenved. Szánakoztam rajta, ugyanakkor mély fájdalommal töltött el, hogy nem tudok rajta segíteni.

Tudtam, hogy az Úr most is gyógyít, de néhány korábbi kudarc visszatar-tott: nem akartam újból csalódní és csalódást okozni. Ahogy azonban szemléltem Isten gyermekének egyre növekvő testi-lelki szenvedését, a Lélek nem hagyott nyugodni. Elhatároztam, hogy komolyan az Úr elé viszem az ügyet.

Két-három héten át minden reggel buzgón imádkoztam gyógyulásáért.

Egyre világosabban tárult fel előttem Krisztus irgalmassága. Éreztem, hogy az én szívemet is betölti ez az irgalom, és megbizonyosodtam afelelől, hogy az Úr könyörölni fog ezen a testvérnőn. Egy igevers különösen elevenné vált számomra:

„Igazságosan cselekszik az ÚR, és igazságot szolgáltat minden elnyomottnak.” (Zsoltárok 103:6)

Azon a szombaton, amikor találkozni készültünk, a reggeli imában ismét megerősödtem Isten hűségében. Amikor azonban együtt voltunk, a testvérnőt olyan rossz állapotban láttam, amilyenben előtte még sosem. (Ezért fontos hitben járni, nem

látásban!) Erős késztetést éreztem, hogy imádkozzunk érte, és ezt meg is tettük egy másik testvérrel együtt, megkenve őt olajjal. Ez alkalommal tudtam, hogy az Úr könyörölni fog rajta, megszabadítja az elnyomástól és meggyógyítja a betegségből. Így is történt, dicsőség az Úrnak!

Jézus Krisztus ma is csodálatosan munkálkodik. Csak azt akarja, hogy az Ő szeretete jusson teljességre bennünk, és hogy kilépve a közönyből, az Ő szívével együtt dobbanjon a mi szívünk is – akkor sok hatalmas dolgot tehet általunk! Legyen áldott az Isten az Ő végtelen irgalmáért! ■

SJ

Istenünk hatalmas és megilleti Őt dicséretünk és hálánk kegyelmének minden megnyilvánulásáért. Kedves Olvasó, ha van Istennel szerzett tapasztalatod, amely Őt dicsőíti, kérünk, oszd meg velünk is, hogy kölcsönösen épülhessünk egymás hite által. Szerkesztőségünk e-mail címe: info@hitbol.hu

Az Úr a mi dicsekvésünk

Ezt mondja az ÚR: A bölcs ne dicsekedjék a bölcsességével, az erős ne dicsekedjék az erejével, a gazdag ne dicsekedjék a gazdagságával!

Hanem aki dicsekszik, azzal dicsekedjék, hogy értelmes, és ismer engem, hogy én vagyok az ÚR, aki kegyelmet, jogot és igazságot gyakorlok e földön, mert ezekben telik kedvem – így szól az ÚR.

Jeremiás 9:23-24

111. zsoltár

Dicsérjétek az Urat!

*1 Teljes szívből dicsérem
az Urat az igazak körében és a gyülekezetben.*

*2 Nagyok az ÚR cselekedetei, kíváncsok mindazoknak,
akik gyönyörködnek bennük.*

*3 Dicsőséges és méltóságos az ő cselekedete,
és igazsága mindvégig megmarad.*

*4 Emlékezetessé tette csodálatos dolgait,
kegyelmes és irgalmas az ÚR.*

5 Eledelt adott az öt félőknek, örökké megemlékezik szövetségéről.

*6 Tetteinek erejét tudtul adta népének,
amikor nekik adta a népek örökségét.*

7 Kezének cselekedete hűség és igazság, minden döntése helyes.

*8 Megingathatatlanok mindörökké,
hűségéből és egyenességből származnak.*

*9 Válságot küldött népének, örökre elrendelte szövetségét,
szent és félelmes a neve.*

*10 A bölcsesség kezdete az ÚR félelme; józan eszű mindaz,
aki eszerint él, és dicsérete megmarad mindvégig.*

Hitből hitbe

Folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja,
míg mindnyájan felnövekedünk Jézus hitének teljességéig.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: Fülöp László, Gégény Rudolf, Sánta János.

Felelős szerkesztő: Sánta János. Borítóterv és lapszerkesztés: Gégény Lora Mariann.

Magyar nyelvi lektor: Barati Lilla. Nyomtatás: Gyulai Oszkár.

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

Kiadványunk teljesen ingyenes, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: 20/779-47-67

E-mail: **info@hitbol.hu**

További
információért
keresd fel
internetes
oldalunkat:

hitbol.hu

Vagy lépj velünk
kapcsolatba
Facebookon:

 /hitbol.hu